

บทนำ

รถไฟฟ้ามหานคร ขณะที่มันแล่นผ่านป่าแรคคูน เสียงล้อดังกระหึ่ม สะท้อนก้องไปพร้อมกับเสียงฟาร้องที่ดังครืนครืนในท้องฟ้ายามสนธยา

บิล ไนเบิร์ก พลิกอ่านแฟ้มคดีฮาร์ดี กระเป๋าเอกสารวางอยู่แทบเท้า บนพื้น วันนี้ช่างยาวนาน และรถไฟที่เขย่าเบาๆ ก็ช่วยทำให้เขาสงบขึ้น ตอนนี้ตึกแล้ว เป็นเวลาหลังสองทุ่ม แต่รถไฟสายอีคลิปติกเอกซ์เพรส ก็มีคนเกือบเต็ม เหมือนที่มักเป็นอยู่บ่อยๆ ในเวลาช่วงมื้อค่ำ นี่เป็นรถไฟของบริษัท และนับตั้งแต่การบูรณะที่อัมเบอร์ลลาทุ่มเงินจำนวนมากเพื่อทำให้รถไฟดูคลาสสิกและย้อนยุคไปเสียทั้งหมดตั้งแต่เบาะกำมะหยี่ไปจนถึงโคมระย้าในตู้รถที่ใช้เป็นห้องอาหาร พนักงานจำนวนมากก็พาครอบครัวหรือเพื่อนฝูงมาสัมผัสบรรยากาศนี้ด้วยกัน โดยปกติแล้วมักมีคนต่างเมืองอยู่บนรถไฟด้วยจำนวนหนึ่ง โดยพวกเขาจะต่อรถไฟขบวนนี้ ออกจากเมืองลาแธม แต่ไนเบิร์กค่อนข้างมั่นใจว่าเก้าอี้ในลิบคนทำงานให้กับอัมเบอร์ลลาด้วย ถ้าไม่ได้รับการสนับสนุนจากยักษ์ใหญ่แห่งวงการ เกล็ดชกรรม แรคคูนซิติคงไม่นับเป็นจุดสำคัญบนเส้นทางด้วยซ้ำ

หนึ่งในพนักงานต้อนรับบนรถไฟเดินผ่านมา เขาพยักหน้าให้ ไนเบิร์กเมื่อเห็นเข็มกลัดอัมเบอร์ลลาบนปกเสื้อ เข็มกลัดเล็กๆ นี่เป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกว่าเขาเป็นผู้เดินทางขาประจำ ไนเบิร์กพยักหน้าตอบ

สายฟ้าสว่างวาบขึ้นด้านนอกและติดตามมาอย่างรวดเร็วด้วยเสียงฟ้าร้องดังกระหึ่มขึ้นมาอีกระลอก ดูเหมือนว่าพายุฤดูร้อนจะกำลังตั้งเค้า แม้แต่ในอุโมงค์ก็มีฝนสายบรณไฟ อากาศก็เหมือนจะมีประจุไฟฟ้า มันหนาแน่นด้วยความตึงเครียดของฝนที่กำลังจะตก

แล้วเสื้อโค้ตของเราที่อยู่...ท้ายรถสิคะ วิเศษเลย แถมรถของเขายังจอดอยู่สุดเขตลานจอดรถในสถานีด้วย เขาคงเปียกโชกก่อนจะข้ามไปได้ครึ่งทาง

ไนเบิร์ตถอนใจและเบนความสนใจกลับไปยังแฟ้ม พลงนึ่งเอนหลังบนเบาะ เขาทบทวนข้อมูลหลายรอบแล้ว แต่ก็อยากจดจำรายละเอียดทุกอย่างให้ได้ เด็กหญิงอายุสิบขวบชื่อเทเรซ่า ฮาร์ดี เข้าไปพัวพันกับการทดลองยารักษาโรคหัวใจที่มีชื่อว่าวาลิพิน ผลปรากฏว่ายานั้นทำในสิ่งที่มันควรทำทุกประการ แต่ก็ส่งผลให้ไตล้มเหลวด้วย และในกรณีของเทเรซ่า ฮาร์ดี ความเสียหายนั้นรุนแรง เธอรอดตาย แต่น่าจะต้องกรองของเสียจากเลือดไปตลอดชีวิต และนายประจำครอบครัวที่กำลังประเมินความเสียหาย คิดนี้ต้องได้รับการคลี่คลายโดยเร็วและครอบครัวฮาร์ดีก็เก็บเรื่องเงียบไว้ก่อนที่พวกเขาจะลากหนูน้อยแถมผู้ล้มป่วยไปปรากฏตัวหน้าห้องพิจารณาคดีที่อัดแน่นไปด้วยสื่อ ซึ่งเป็นจุดที่ไนเบิร์ตและทีมของเขาเข้ามามีบทบาท เคล็ดลับก็คือยื่นข้อเสนอมากพอให้ครอบครัวพอใจแต่ไม่มากขนาดที่สนับสนุนให้ทนายของพวกเขาเรียกร้องมากกว่านั้นเหมือนพนักงานตามลานสรรพสินค้าที่ชอบพูดว่า “เราจะไม่ได้ค่าจ้างถ้าคุณไม่ได้ค่าจ้าง” ไนเบิร์ตมีความสามารถพิเศษในการรับมือกับทนายผู้เชี่ยวชาญการเรียกร้องความเสียหายให้เหยื่อ เขาจะคลี่คลายคดีก่อนที่เทเรซ่าน้อยจะกลับจากการรักษาครั้งแรกของเธอ นี่เป็นสิ่งที่อัมเบอร์ลลาจ้างให้เขาทำ

ฝนสาดกระเซ็นกระทบหน้าต่างเสียงดัง รวากับใครบางคนสาดน้ำเต็มถึงใสบานกระจก ไนเบิร์ตสะดุ้งและหันไปมองที่ด้านนอก แถมยังมีเสียงดังตื้ออยู่หลายครั้งบนหลังคารถไฟอีก เยี่ยม น่าจะเป็นพายุลูกเห็บหรืออะไรสักอย่าง...

ฟ้าผ่าดังเบรียงทำให้เกิดแสงสว่างวาบตัดความมืดอันหนาทึบ ปรากฏภาพเนินเขาลูกเล็กแต่สูงชันซึ่งเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกถึงส่วนที่ลึกที่สุดของป่า ไนเบอร์กมองขึ้นไปและเห็นเงาของคนร่างสูงยืนอยู่ท่ามกลางแมกไม้บนยอดเนิน ใครบางคนในเสื้อโค้ตหรือเสื้อคลุมยาว เนื้อผ้าสีเข้มพลัวไหวในสายลม ร่างนั้นยกแขนยาวขึ้นสู่ท้องฟ้าอันเดือดดาล...

...และฟ้าแลบแปลบปลาบก็ผ่านพ้นไป ส่งภาพพระทิกขวัญอันแปลกประหลาดเมื่อครู่กลับสู่ความมืดมิด

“อะไร...” ไนเบอร์กเริ่มพูด และน้ำก็สาดกระเซ็นใส่กระຈกมากกว่าเดิม เว้นแต่ว่ามันไม่ใช่ น้ำ เพราะน้ำไม่เหนียวหนืดเป็นก้อนใหญ่สีเข้ม น้ำไม่ไหลเอี่ยมและแยกออกจากกันจนเผยให้เห็นพื้นแหลมคมวาววับหลายสิบซี้ดอันใน ไนเบอร์กกะพริบตา ไม่แน่ใจว่าเขามองเห็นอะไรกันแน่ขณะที่ใครบางคนเริ่มกรีดร้องที่อีกฟากของตุ้รต เสียงร้องแหลมยาวดังขึ้นเรื่อยๆ เมื่อสิ่งมีชีวิตสีเข้มที่ดูเหมือนทาก ซึ่งแต่ละตัวมีขนาดเท่ากำปั้นมนุษย์กระแทกใส่หน้าต่างมากกว่าเดิม เสียงลูกเห็บบนหลังคาเปลี่ยนจากตกเปาะเปาะเป็นพายุ เสียงกราดเกรี้ยวของมันดังกลบเสียงกรีดร้องของคนซึ่งมีหลายคนแล้วตอนนี้

ไม่ใช่ลูกเห็บ นั่นไม่ใช่ลูกเห็บ!

อาการตื่นตระหนกที่ร้อนวูบวาบแล่นไปทั่วร่างไนเบอร์ก ส่งเขาให้ลุกขึ้นยืน เขาเดินไปถึงทางเดินก่อนที่กระຈกด้านหลังจะแตก และก่อนที่กระຈกทุกบานในรถไฟจะแตกเป็นเสียงๆ เสียงเพลิงที่แหลมสูงหลอมรวมกับเสียงกรีดร้องด้วยความหวาดกลัว ซึ่งทั้งหมดนั้นแทบจะถูกกลบด้วยการจู่โจมอย่างต่อเนื่อง เมื่อไฟดับ บางอย่างที่เป็นและเปียกและเรียกได้ว่ามีชีวิตก็ร่อนลงบนท้ายทอยและเริ่มตี๋มกินจากร่างของเขา

๑

เฮลิคอปเตอร์หมุนวนผ่านความมืดเหนือป่าแรคคูน

รีเบคคา เซมเบอร์ส นั่งตัวตรง บังคับตัวเองให้ดูสงบนิ่งเหมือนพวกผู้ชายรอบตัวเธอ บรรยากาศช่างเคร่งขรึม หม่นหมองและมีตครีမ်เหมือนท้องฟ้าที่ผ่านตาไป ทุกคนทิ้งการพูดเล่นแย้แย้กันเอาไว้ต่อนกล่าวสรุปภารกิจ นี่ไม่ใช่การฝึก มีคนอีกสามคน พวกนักไตเขา หายตัวไปในป่าที่ใหญ่พอๆกับป่าซึ่งล้อมรอบเมืองแรคคูน ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร แต่เมื่อการระบาดของการฆาตกรรมอันป่าเถื่อนข่มขวัญเมืองเล็กๆแห่งนี้ในช่วงหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา การที่มีคน“หายตัวไป”ก็ได้รับความหมายใหม่ที่รุนแรงกว่าเดิม เพียงไม่กี่วันก่อนหน้านี้อ มีคนพบเหยื่อรายที่เก้า เหยื่อรายนี้ถูกทารุณและฉีกกระชากเป็นชิ้นๆราวกับถูกโยนใส่เครื่องบดเนื้อ ผู้คนถูกเข่นฆ่าถูกโจมตีอย่างโหดร้ายโดยฝีมือของใครบางคนหรืออะไรบางอย่างในบริเวณรอบนอกของเมือง และตำรวจเมืองแรคคูนก็ยังสืบอะไรได้ไม่ถึงไหน หน่วยสตาร์ส^๑ สาขาท้องถิ่นถูกเรียกเข้ามาทำการสืบสวนในท้ายที่สุด

รีเบคคาเซิดคางขึ้นเล็กน้อย รู้สึกถึงความภูมิใจที่ตนเป็นจังหวะแรก อากาศประหม่าของตนเองเข้ามาวูบหนึ่ง แม้เธอจะจบปริญญาด้านชีวเคมี เธอ

---

^๑S.T.A.R.S. (Special Tactics and Rescue Service) หน่วยกู้ภัยเชี่ยวชาญพิเศษ

ก็ได้รับการทาบทามให้มาเป็นแพทย์ภาคสนามประจำหน่วยบราโว่ โดยเข้าร่วมทีมได้ไม่ถึงหนึ่งเดือนก่อนหน้า

ภารกิจแรกของเรา ซึ่งหมายความว่าเราไม่ควรทำพัง เธอสูดหายใจลึก ระบายมันออกอย่างเชื่องช้า พยายามคุมสปีทให้ผ่อนคลาย

เอ็ดเวิร์ดฉีกยิ้มให้กำลังใจเธอ และซัลลีย์โหมตัวข้ามห้องโดยสารที่แน่นขนัดมาตบขาเธอเบาๆ เพื่อเพิ่มความมั่นใจ อุตส่าห์ทำเป็นหนึ่งแล้วเสีย แต่ต่อให้เธอฉลาดแค่ไหน พร้อมแค่ไหนที่จะเริ่มงาน เธอก็ทำอะไรกับเรื่องอายุไม่ได้ แล้วยังความจริงที่ว่าเธอดูอ่อนกว่าวัยนั้นอีก ด้วยวัยสิบแปดปี เธอเป็นบุคคลอายุน้อยที่สุดที่หน่วยสตาร์สรับเข้าทำงานนับตั้งแต่ก่อตั้งขึ้นในปี ๑๙๗๖... และในฐานะผู้หญิงเพียงคนเดียวในทีมบีของเมืองแรคคูน ทุกคนจึงปฏิบัติกับเธอเหมือนน้องสาว

เธอถอนหายใจ ยิ้มตอบเอ็ดเวิร์ด พยักหน้าให้ซัลลีย์ มันไม่แย่งนักที่มีพี่ชายขาโหดจำนวนหนึ่งคอยระแวดระวังแทนเธอ ตราบใดที่พวกเขาเข้าใจว่าเธอดูแลตัวเองได้เมื่อถึงคราวจำเป็น

คิดว่ามันนะ เธอแก้ไขคำพูดในใจ ถึงอย่างไรก็เป็นภารกิจแรกของเธอ และถึงแม้เธอจะมีสภาพร่างกายแข็งแรง ประสบการณ์การต่อสู้ของเธอ ก็จำกัดอยู่ที่เพียงการฝึกกับวิดีโอจำลองเหตุการณ์และภารกิจสุดลึกลับที่ท้ายที่สุดแล้วหน่วยกู้ภัยเชี่ยวชาญพิเศษต้องการให้เธออยู่ในห้องทดลอง แต่การใช้เวลาภาคสนามเป็นสิ่งจำเป็น และเธอก็ต้องการประสบการณ์ ไม่ว่าจะอย่างไร พวกเขาจะกวาดล้างป่าด้วยกันเป็นทีม ถ้าพวกเขาบังเอิญเจอคนหรือสัตว์ที่จู่โจมพลเมืองของเมืองแรคคูนเข้าจริงๆ เธอก็จะมีกำลังใจ

ฟ้าแลบสว่างวาบขึ้นทางทิศเหนือ ในระยะใกล้ เสียงหึ่งๆ ที่หุ้มตัว ของเฮลิคอปเตอร์ดังจนกลบเสียงฟ้าร้องที่ตามมา รีเบคคาโหมตัวไปข้างหน้า เล็กน้อย มองสำรวจในความมืด ท้องฟ้าสดใสมาทั้งวัน เมฆฝนเคลือบตัวเข้ามาก่อนพระอาทิตย์ตกเล็กน้อย ดูเหมือนพวกเขาจะกลับบ้านในสภาพเปียกโชกอย่างแน่นอน อย่างน้อยก็เป็นน้ำฝนอุ่นๆ เธอเดาว่ามันอาจแย่กว่า...

บีม!

เธอมัวจดจ่ออยู่กับพายุที่กำลังตั้งเค้าจนในชั่วเสี้ยววินาทีอันบ่าบิ่นนั้น เธอคิดว่าได้ยินเสียงฟ้าร้อง แม้แต่ขณะที่เฮลิคอปเตอร์เอียงอย่างบ้าคลั่ง และร่วงลง แม้แต่เมื่อเสียงหวีดอันเลวร้ายดังก้องขึ้นเรื่อยๆ ไปทั่วห้องโดยสาร หรือกระทั่งเมื่อพื้นสั่นสะเทือนอยู่ใต้รองเท้าบูตเธอก็ตาม กลิ่นโลหะและ ไอโซนเผาไหม้อันร้อนระอุทำให้จมูกของเธอไหม้

ฟ้าผ่าเธอ

“เกิดอะไรขึ้น” ใครบางคนตะโกนขึ้นมา เอนริโกที่นั่งข้างคนขับที่ เบาะหน้านั้นเอง

“เครื่องยนต์ขัดข้อง!” เควิน ดูลีย์ ที่เป็นนักบินตะโกนตอบ “ลงจอด จุกเหิน!”

รีเบคก้าจับเสาในห้องโดยสารและเกาะเอาไว้ เธอมองหน้าคนอื่นๆ เพื่อจะได้ไม่ต้องมองต้นไม้ที่กำลังพุ่งใส่พวกเขา เธอเห็นกรรมของซัลลีเกร็ง อย่างเคร่งเครียด ฟันที่ขบแน่นของเอ็ดเวิร์ด การสบตากันอย่างวิตกกังวล ระหว่างริชาร์ดกับพอเรสต์ขณะที่พวกเขาคว้าเสาหรือมือจับบนผนังของห้องโดยสารที่กำลังสั่นคลอน ที่ด้านหน้า เอนริโกกำลังตะโกนพูดอะไรอย่างอื่น ออกมาอีก บางอย่างที่เขาไม่ได้ยินเพราะมันถูกกลบด้วยเสียงกรี๊ดร้องของ เครื่องยนต์ที่กำลังจะดับ รีเบคก้าหลับตาลงชั่วอึดใจ คิดถึงพ่อแม่ของเธอ แต่แล้วการเคลื่อนไหวของเฮลิคอปเตอร์ก็บ้าคลั่งเกินกว่าที่เธอจะใช้ความคิดได้ เสียงแตกหักของกิ่งไม้ที่กระทบตัวเครื่องดังสิ้นประสาทเธอเกินไปจนทำอะไร ไม่ได้ นอกจากตั้งความหวัง เฮลิคอปเตอร์สูญเสียการควบคุม เหวี่ยงไปรอบๆ เป็นวงกลมที่กว้างไกล ลาดเอียง และโยนตัวเป็นคลื่น

หนึ่งวินาทีให้หลัง เกิดความเงียบขึ้นฉับพลันจนเธอคิดว่าตัวเองหูหนวก ไปแล้ว ความเคลื่อนไหวทั้งหมดหยุดชะงัก แล้วเธอก็ได้ยินเสียงดังตึก ของโลหะ เสียงหอบหายใจเฮือกสุดท้ายอันบีบเค้นของเครื่องยนต์ และเสียง หัวใจเต้นดั่งลั่นของเธอเอง และตระหนักว่าพวกเขาลงถึงพื้นแล้ว เควิน ทำสำเร็จ เขานำเครื่องลงโดยไม่กระเด็นกระดอนแม้แต่ครั้งเดียว

“ทุกคนโอเคมั๊ย” เอนริโก มารินี หัวหน้าที่มึนชะงัดมองไปรอบๆ บนที่นั่ง

รีเบคคาพยักหน้าอย่างสิ้นเทา ยืนย่นไปพร้อมกับเสียงของคนอื่นๆ

“บินได้ดิฉันะ เคฟ” ฟอเรสต์กล่าว แล้วทุกคนก็ประสานเสียงตอบรับกันอีกครั้ง รีเบคคาเห็นด้วยเป็นที่สุด

“วิทยุพังรีเปลา” เอนริโกถามนักบิน ที่กำลังเคาะแผงควบคุมและกดปุ่มต่างๆ

“ดูเหมือนทุกอย่างที่เป็นไฟฟ้าจะชอร์ต” เควินกล่าว “คงเป็นเพราะฟ้าผ่า เราไม่โดนผ่าตรงๆ แต่ก็ใกล้พอ เครื่องบอกตำแหน่งก็พังด้วย”

“ซ่อมได้มั๊ย”

เอนริโกพูดเป็นคำถามปลายเปิดพรางมองหน้าริชาร์ด เจ้าหน้าที่สื่อสารของพวกเขา ริชาร์ดหันไปมองเอ็ดเวิร์ดแทน ซึ่งเขายกไหล่ เอ็ดเวิร์ดเป็นช่างเครื่องประจำหน่วยบราโว่

“ผมจะดูให้” เอ็ดเวิร์ดกล่าว “แต่ถ้าเคฟบอกว่าเครื่องส่งสัญญาณชอร์ต มันก็คงชอร์ตจริงๆ”

หัวหน้าทีมพยักหน้าช้าๆ พรางลูบหนวดอย่างเหม่อลอยด้วยมือข้างหนึ่งขณะครุ่นคิดถึงทางเลือกของพวกเขา หลังจากไม่กี่วินาที เขาก็ถอนใจ “จันโทร.เข้าไปตอนแรกถูกใจมดี แต่ไม่รู้ว่าดิรีเปลา” เขากล่าว “แต่พวกเขาจะมีพิกัดสุดท้ายของเรา ถ้าเราไม่รายงานเข้าไปเร็วๆนี้ พวกเขาจะออกตามหา”

“พวกเขา” คือทีมอัลฟาของหน่วยสตาร์ส รีเบคคาพยักหน้าพร้อมกับคนอื่นๆ ไม่แน่ใจว่าเธอควรผิดหวังหรือไม่ ภารกิจแรกของเธอบจบลงก่อนที่มันจะเริ่มตันเสียอีก

เอนริโกลูบหนวดอีกครั้ง ใช้นิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือจัดมันให้เรียบลงตรงมุมปากทั้งสองข้าง “ทุกคนลงจากเครื่อง มาดูกันดีกว่าว่าเราอยู่ที่ไหน”

พวกเขาเรียงแถวออกจากห้องโดยสาร รีเบคคา รู้สึกถึงความจริงของสถานการณ์อย่างจังขณะที่ทุกคนรวมตัวกันในความมืด พวกเขาโศกตัวอย่างเหลือเชื่อที่ยังมีชีวิตอยู่

โดนฟ้าผ่า ขณะกำลังออกตามหาหาตกรสติเพื่อ เหลือเชื่อเลย เธอคิด รู้สึกทั้งกับสิ่งที่เกิดขึ้น ถึงแม้ภารกิจจะจบลงแล้ว ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่า

นี่เป็นเรื่องน่าตื่นเต้นที่สุดที่เคยเกิดขึ้นกับเธอ

อากาศอุ่นและหนักอึ้งจากฝนที่กำลังตั้งเค้า เงามืดเป็นสีเข้มจัด สัตว์ตัวเล็กวิ่งฉิวผ่านพุ่มไม้เสียงดังกรอบแกรบ ไฟฉายส่องดวงส่งเสียงกริกติดขึ้น ลำแสงตัดผ่านความมืดขณะที่เอนริโกและเอ็ดเวิร์ดเคลื่อนไปรอบๆ เฮลิคอปเตอร์เพื่อสำรวจความเสียหาย รีเบคกากล้วงหยิบไฟฉายของตัวเองออกมาจากกระเป๋า รู้สึกโล่งอกที่ไม่ได้สัมผัสมันมาด้วย

“เป็นไงบ้าง”

รีเบคกาหันไปเจอเคน “ซัลลี” ซัลลีแวนที่กำลังก้มลงฉีกยิ้มให้เธอ เขาหยิบอาวุธออกมา ปากกระบอกปืนแก้มิลลิเมตรชี้ไปยังท้องฟ้ามืดครึ้ม ซึ่งเป็นเครื่องย้ำเตือนอันน่าหดหู่ว่าทำไมพวกเขาถึงไปที่นั่นในทีแรก

“พวกคุณรู้วิธีเปิดตัวอย่างยิ่งใหญ่จริงๆ ลินะ” เธอกล่าวพลางยิ้มตอบเขา

ชายร่างสูงหัวเราะะ ฟันของเขาขาวจัดตัดกับความเข้มของสีผิว “ที่จริงแล้วเราทำแบบนี้ให้เด็กใหม่อยู่เสมอ เปลืองเฮลิคอปเตอร์ แต่เราก็มีชื่อเสียงต้องรักษา”

เธอยังใหม่ในย่านนี้ แต่ก็ได้ยินว่าซีฟิโอรอนส์ขึ้นชื่อเรื่องชี้เหนียว เธอกำลังจะถามว่าหัวหน้ารู้สึกยังไงเรื่องค่าใช้จ่ายตอนที่เอนริโกเดินกลับมาสมทบกับพวกเขา พลังซัคอาวุธออกมาและขึ้นเสียงเพื่อให้ทุกคนได้ยิน

“เอาละ ทุกคน เราจะกระจายกันออกไปตรวจสอบบริเวณโดยรอบเคฟ อยู่กับคอปเตอร์ ส่วนพวกที่เหลือ เกาะกลุ่มกันไว้ ฉันแค่อยากให้บริการบริเวณนี้ปลอดภัย อัลฟาอาจมาถึงที่นี่ภายในอีกชั่วโมงก็ได้”

เขาไม่ได้พูดอย่างที่คิดออกไปทั้งหมด ว่ามันอาจใช้เวลานานกว่านั้นมาก แต่เขาไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น อย่างน้อยในตอนนี้ พวกเขาต้องช่วยตัวเอง

รีเบคกาชักปืนแก้มิลลิเมตรออกจากซอง ตรวจสอบซองกระสุนและรั้งเพลิงอย่างรอบคอบตามที่เรียนมา โดยชี้ปากกระบอกปืนขึ้นเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เสียงใส่ใครโดยไม่เจตนา คนอื่นๆ เคลื่อนตัวออกไปทั้งสองฝั่ง พลังตรวจสอบอาวุธและเปิดไฟฉาย เธอสูดหายใจลึกและเริ่มเดินตรงไปข้างหน้า

เหวี่ยงลำแสงไฟฉายไปมาตรงหน้าเธอ เอนริโกอยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่เมตร โดยเคลื่อนที่ขนานกับตำแหน่งของเธอ หมอกลอยต่ำโพล่ขึ้นจากผิวดิน มันล่องลอยผ่านพุ่มไม้เหมือนกระแสนิวทอน ต้นไม้แหวกออกในอีกประมาณสิบสองเมตรเบื้องหน้า เป็นทางเดินที่ใหญ่พอจะเป็นถนนสายแคบ แต่ก็บอกได้ยากเพราะหมอก ทุกอย่างเงียบกริบเว้นเพียงเสียงฟ้าร้องดังกระหึ่ม เสียงนั้นอยู่ใกล้กว่าที่คิด พายุเกือบไล่ตามพวกเขาทันแล้ว เธอกวาดลำแสงผ่านต้นไม้และความมืดแล้วก็มาที่ต้นไม้อีกครั้ง จากนั้นก็เห็นแสงวาบของสิ่งที่ดูเหมือน...

“หัวหน้า ดูลี!”

เอนริโกก้าวมาอยู่ข้างเธอ และภายในไม่กี่วินาที ลำแสงอีกห้าลำก็กระตุกดูบม้ายางทางที่เธอเห็นโลหะเป็นเงาวาบ ไฟฉายให้ความสว่างกับสิ่งซึ่งที่จริงแล้วเป็นถนนดินสายแคบ กับรถจี๊ปที่พลิกคว่ำอยู่ รีเบคคาเห็นอักษรย่อ ส.ท. สลักอยู่ข้างตัวรถขณะที่ทีมเคลื่อนเข้ามาใกล้ขึ้น สารวัตรทหารเธอถอนหน้าเมื่อเห็นกองเสื้อผ้าทะลักออกจากใต้กระจกหน้าต่างที่แตกละเอียดก่อนจะก้าวเข้าไปเพื่อมองให้ชัดขึ้น จากนั้นก็เก็บอาวุธเข้าซองและค้นหาชุดอุปกรณ์แพทย์ รีบวิ่งไปคุกเข่าข้างรถจี๊ปที่พลิกคว่ำ รู้ดีตั้งแต่ก่อนเธอจะนั่งลงบนสันเท้าด้วยซ้ำว่าทำอะไรไม่ได้แล้ว มีเลือดเยอะเกินไป

ชายสองคน คนหนึ่งกระเด็นออกมาจากรถและล้มพับอยู่ห่างออกไปไม่กี่เมตร ส่วนอีกคน ชายผมสีอ่อนตรงหน้าเธอ ครึ่งตัวของเขายังอยู่ใต้รถจี๊ป ทั้งคู่สวมชุดทหาร ใบหน้าและร่างกายก่อนบนรถทำให้เสียโฉมยับเยิน มีรอยบาดขนาดใหญ่บนผิวนางและกล้ามเนื้อ รอยกริดยาวลึกพาดบนคอหอย ไม่มีทางที่อุบัติเหตุรถชนจะทำให้เกิดร่องรอยทั้งหมดนั้น

รีเบคคาเอือมลงไปจับชีพจรโดยอัตโนมัติ รู้สึกว่าเนื้อหนังของเขายื่นเยิบ เธอยืนขึ้นและย้ายไปยังอีกศพ ตรวจหาวิเวกแห่งชีวิตอีกครั้ง แต่ผู้ชายคนนั้นก็ตัวเย็นเยียบพอๆกับคนแรก

“คุณว่าพวกเขามาจากเรกิสตรอนรีเปล่า” ใครบางคนถาม ริชาร์ดนั่นเอง รีเบคคาเห็นกระเป๋าสารใกล้กับแขนอันซีดเซียวที่เหยียดออกของศพที่สอง และเดินย่อตัวไปที่นั่น หูข้างหนึ่งฟังคำตอบของเอนริโกขณะพลิกเปิดฝา

กระเป่าออก

“มันเป็นฐานทัพที่ใกล้ที่สุด แต่ดูเครื่องยศสิ พวกเขาเป็นนาวิกโยธิน อาจมาจากดอนเนล” เอนรีโกกล่าว

มีคลิปบอร์ดวางอยู่บนแฟ้มจำนวนหนึ่ง โดยมีเอกสารหน้าตาเป็นทางการเห็นอยู่บนนั้น มีภาพถ่ายหน้าตรงขนาดเล็กอยู่ที่มุมบนซ้าย เป็นภาพของชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาผู้มีดวงตาสีเข้มในชุดพลเรือน ไม่มีศัพโหนหน้าตาเหมือนเขา รีเบคคาหยิบมันออกจากกระเป่าและอ่านเอกสารในใจ แล้วปากของเธอก็แห้งผาก

“หัวหน้า!” เธอพูดออกมาจนได้และลุกยืนขึ้น

เอนรีโกเงยหน้าขึ้นจากจุดที่เขาอยู่ข้างรถจี๊ป “หืม เกิดอะไรขึ้น”

เธออ่านส่วนที่มุ่งเข้าประเด็นเสียงดัง “คำสั่งศาลเรื่องการส่งตัว...

นักโทษวิลเลียม โคเอน อดีตเรือโท อายุยี่สิบหกปี ขึ้นศาลทหารและถูกตัดสินประหารชีวิต วันที่ ๒๒ กรกฎาคม นักโทษจะถูกส่งตัวไปยังฐานทัพเรกิชอนเพื่อประหารชีวิต” เรือโทถูกตัดสินว่ามีความผิดข้อหาฆาตกรรมโดยเจตนา

เอ็ดเวิร์ดดึงคลิปบอร์ดไปจากมือเธอ พร้อมกับบอกเรื่องราวที่รีเบคคาปะติดปะต่อขึ้นมาในหัวเรียบร้อยแล้ว น้ำเสียงของเขานิ่งด้วยความโกรธ “ทหารที่น่าสงสารพวกนั้น พวกเขาแค่ทำตามหน้าที่ แล้วไอ้สวะนั้นก็ฆ่าพวกเขาและหนีไป”

เอนรีโกดึงคลิปบอร์ดไปจากเขาพลงกวาดตาดูอย่างรวดเร็ว “เอาละทุกคน เปลี่ยนแผน เราอาจกำลังรับมือกับฆาตกรหลบหนี เรามาแยกกันสำรวจบริเวณโดยรอบดีกว่า ดูว่าจะหาตัวเรือโทบิลลีเจอมัย ระวางตัวด้วย และรายงานกลับมาในอีกสิบห้า นาที ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

ทุกคนต่างพยักหน้า รีเบคคาสุดทายเป็นใจลักษณะที่คนอื่นๆ เริ่มเคลื่อนไหวตัวออกไป เธอมองนาฬิกา ตั้งใจว่าจะเป็นมืออาชีพให้เท่ากับคนอื่นในที่นี้ ลิบห่านาที่ตามลำพัง ไม่ใช่เรื่องใหญ่ จะเกิดอะไรขึ้นได้ภายในสิบห้า นาทีที่ต้องอยู่ตามลำพังในป่าที่มีดเหลือเกินนี่กันละ

“พวกวิทยุมาด้วยรีเปล่า”

รีเบคกาสั่งและหันไปเมื่อได้ยินเสียงเอ็ดเวิร์ด ชายร่างใหญ่ที่ยืนอยู่
หลังเธอพอดี ช่างเครื่องตบไหล่เธอเบาๆพร้อมรอยยิ้ม

“ใจเย็น สาวน้อย”

รีเบคกายิ้มตอบเขา แต่เธอเกลียดเมื่อมีใครเรียกเธอว่า “สาวน้อย”
เอ็ดเวิร์ดอายุแค่นี้สืบทอดให้ตายเถอะ เธอตบเครื่องวิทยุบนเข็มขัดเบาๆ

“เอามา”

เอ็ดเวิร์ดพยักหน้าพลางก้าวออกไป ข้อความของเขาชัดเจน และ
ช่วยให้อุ่นใจ เธอไม่ได้อยู่ตามลำพังเสียทีเดียว ตราบใดที่เธอมีวิทยุ เธอ
มองไปรอบๆ และเห็นว่าคนอื่นๆ หลายคนหายลับไปแล้ว เควินที่ยังคง
นั่งบนเก้าอี้หนักบิกันกำลังคันกระเป่าเอกสารที่เธอพบ เขาเห็นเธอและตัวต้วมื่อ
ทำวันทยหัตถ์ รีเบคกายกนิ้วหัวแม่มือให้เขาและยึดไหล่ขึ้น ก่อนจะชักอาวุธ
ออกมาอีกครั้งและมุ่งหน้าออกไปสู่ยามค่าคืน เสียงฟ้าร้องดังกระหึ่มขึ้นที่
เบื้องบน

อัลเบิร์ต เวลเกอร์ นั่งในห้องควบคุมบี ๑ ของโรงบำบัด ห้องนั้นมืดมิดมีเพียง
แสงกะพริบจากจอสังเกตการณ์ที่เรียงกันอยู่เป็นแถว มีทั้งหมดหกจอด้วยกัน
แต่ละจอเปลี่ยนมุมมองหมุนเวียนไปทุกๆ ชั่วโมง มีภาพจากทุกชั้นของ
ศูนย์ฝึก ชั้นบนและชั้นล่างของโรงงานกับโรงบำบัดน้ำ และอุโมงค์ที่เชื่อม
อาคารทั้งสองหลังเข้าด้วยกัน เขามองจอภาพขาวดำไร้สัมผัสเสียงนั้นโดยไม่ตั้งใจ
นัก ความสนใจส่วนใหญ่มุ่งไปยังสัญญาณวิทยุที่ส่งเข้ามาจากหน่วยเก็บกวาด
ทีมที่มีสมาชิกสามคน ซึ่งที่จริงก็มีแค่สองคนและนักบินอีกหนึ่ง ทั้งหมด
อยู่ระหว่างการเดินทางโดยเฮลิคอปเตอร์และอยู่กันเงียบๆ เป็นส่วนใหญ่
ถึงอย่างไรพวกเขาก็เป็นมืออาชีพ ไม่มีการคุยเบ่งหรือเล่นมุขปัญญาอ่อน
ซึ่งหมายความว่าสิ่งที่เวลเกอร์ได้ยินคือเสียงคลื่นแทรกเสียงมากกว่า แต่ก็
ไม่เป็นไร เสียงที่ฟังไม่ได้ศัพท์นั้นดูเข้ากับใบหน้าที่ยังมองมาอย่างว่างเปล่า
บนจอภาพเป็นอย่างดี ศพที่โดนทำร้ายทรุดอยู่ตามมุมต่างๆ ชายผู้ติดเชื่อ
เดินมุ่งมั่งอย่างไร้จุดหมายไปตามทางเดินอันว่างเปล่า ศูนย์ฝึกส่วนตัวและ
สิ่งก่อสร้างที่เชื่อมถึงกันของไวท์อัมเบอร์ลลาถูกไวรัลโจมตี เช่นเดียวกับคฤหาสน์

และห้องทดลองอาร์เคลย์ที่อยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่ไมล์

“จะไปถึงในอีกสามสิบนาที เปลี่ยน” นักบินกล่าว เสียงแตกซ่าดังไปทั่วห้องอันมืดสลัว

เวสเกอร์โน้มตัวเข้าไป “รับทราบ”

เงียบอีกครั้ง ไม่จำเป็นต้องพูดถึงสิ่งที่อาจเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาไปถึงรถไฟ...แต่ถึงแม้จะมีช่องสัญญาณ การไม่พูดเกินความจำเป็นก็นับว่าดีที่สุดในชีวิต อัมเบอร์လာถูกสร้างขึ้นบนพื้นฐานแห่งความลับ ซึ่งเป็นคุณสมบัติเฉพาะของยักษ์ใหญ่วงการเภสัชกรรมที่ทุกคนในตำแหน่งบริหารระดับสูงยังคงให้ความเคารพ แม้แต่ในเวลาบริษัทดำเนินการอันชอบด้วยกฎหมายก็ตาม ยิ่งพูดน้อยเท่าไรก็ยิ่งดี

ทุกอย่างกำลังจะจบสิ้น เวสเกอร์คิดอย่างหนึ่งเฉยขณะเฝ้ามองจอภาพคฤหาสน์ของสเปนเซอร์และห้องทดลองโดยรอบถูกทำลายเมื่อกลางเดือนพฤษภาคม ไวท์อัมเบอร์ลาอธิบายว่ามันเป็น “อุบัติเหตุ” ห้องทดลองถูกปิดตายจนกระทั่งนักวิจัยและเจ้าหน้าที่ที่ติดเชื่อเปลี่ยนสถานะเป็นคน “ไร้ความสามารถ” ถึงอย่างไรความผิดพลาดก็เกิดขึ้นได้ใช่ไหมล่ะ แต่ฝันร้ายของคุณย์ฝึกยังคงดำเนินต่อไปในอีกไม่ถึงหนึ่งเดือนให้หลังอย่างที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าเขา...และเพียงไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ วิศวกรประจำรถไฟเอกชนของอัมเบอร์ลาหรืออีคลิปติกเอกซ์เพรส ก็ได้กดปุ่มฉุกเฉินเพื่อแจ้งถึงการแพร่เชื้อ

แปลว่าการปิดตายคุณย์ฝึกไม่ได้ผล ไวรัสรั่วไหลและแพร่กระจายออกไป ง่ายๆแค่นั้น...ใช่ไหมล่ะ

มีเสียงฮึดฮัดของผู้ติดเชื่อจำนวนหนึ่งดังออกมาจากห้องอาหารของคุณย์ฝึก หนึ่งในนั้นเดินวนเป็นวงกลมรอบโต๊ะซึ่งครึ่งหนึ่งมันเคยดูดี มีของเหลวหนืดข้นไหลออกจากบาดแผลบนศีรษะอันน่าขยะแขยงขณะที่เขาเดินโซเซไปเรื่อยๆ ไม่ตระหนักถึงที่อยู่ของตน ถึงความเจ็บปวด ถึงทุกสิ่ง เวสเกอร์กดแผงควบคุมใต้จอภาพ หยุดไม่ให้กล้องวงจรปิดเปลี่ยนไปยังภาพถัดไป เขาเอนหลังพิงเก้าอี้ ฝ้าดูผู้ติดเชื่อเคราะห์ร้ายขณะที่มันเดินวนรอบโต๊ะอีกครั้ง

“อาจเป็นการบ่อนทำลาย” เขาพูดเสียงแผ่ว เขาไม่แน่ใจเรื่องนี้สัก
 หรอก แต่ทุกเรื่องถูกจัดฉากให้มีที่มาที่ไป... ทั้งการรั่วไหลที่ห้องทดลองอาร์เคลย์
 ทั้งการปิดตายห้องทดลองที่ไม่สมบูรณ์ และไม่กี่สัปดาห์ให้หลัง นักไตเขา
 สองคนก็หายตัวไปอีก ซึ่งเป็นไปได้ว่าเป็นฝีมือของหนูทดลองหนึ่งหรือ
 สองคนที่หลบหนีออกไปจากห้องทดลอง และภายในอีกไม่กี่สัปดาห์ การ
 ติดเชื้อที่หน่วยงานแห่งที่สองของไวท์อัมเบอร์ลาก็เกิดขึ้น มันไม่สมเหตุ-
 สมผลเลยที่หนึ่งในพาหะเชื้อไวรัสจะแค่บังเอิญเดินมุ่งมาไปยังห้องทดลอง
 แห่งอื่นในเมืองแรคคูน แต่ก็เป็นไปได้... เว้นแต่ว่าตอนนี้มีเรื่องรถไฟเกิดขึ้น
 มาอีก และมันก็ดูไม่เหมือนเป็นอุบัติเหตุ มันให้ความรู้สึกเหมือน... มีการ
 วางแผนไว้แล้ว

ให้ตายสิวะ เป็นเราก็อาจทำเหมือนกัน ถ้าลองคิดๆดู เขาหาทางออก
 มาสักพักแล้ว ด้วยเบื่อกการทำงานให้คนที่เห็นๆอยู่ว่ามีตำแหน่งต่ำกว่าเขา...
 และรู้ว่าถ้าการเป็นลูกจ้างของไวท์อัมเบอร์ลานั้นนานเกินไปนั้นไม่ดีต่อสุขภาพ
 ตอนนี้พวกนั้นอยากให้นำหน่วยสตาร์สเข้าไปในคฤหาสน์และห้องทดลอง
 อาร์เคลย์ เพื่อดูว่าสัตว์สงครามของอัมเบอร์ลาล่าจัดการกับทหารติดอาวุธได้ดี
 แค่ไหน พวกนั้นจะสนหรือเปล่าถ้าเขาตายระหว่างขั้นตอนดังกล่าว คง
 ไม่หอรอกทราบใดที่เขาบันทึกข้อมูลเสร็จก่อน เขามั่นใจ

นักวิจัย แพทย์ เจ้าหน้าที่เทคนิค ใครก็ตามที่ทำงานให้ไวท์อัมเบอร์ลลา
 นานกว่าสิบหรือยี่สิบปีมักลงเอยด้วยการหายตัวไปหรือเสียชีวิตในที่สุด
 จอร์จ เทรเวอร์ และครอบครัว, ดร.มาร์คัส, ดีส์, ดร.แดเรียส, อะเล็ก-
 ซานเดอร์, แอชฟอร์ด... ซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งของคนที่ตั้งหน่วย พระเจ้า
 เท่านั้นที่รู้ว่ามิคนธรรมดาๆสักกี่คนลงเอยในหลุมศพดินๆที่ไหนสักแห่ง...
 หรือกลับกลายเป็นหนูทดลองเอ บี และซี

มุมปากของเวสเกอร์กระตุก เมื่อลองคิดดูแล้ว เขารู้ดีเลยแหละว่า
 ก็คน เขาทำงานให้ไวท์อัมเบอร์ลามาตั้งแต่ปลายทศวรรษเจ็ดคุนย์ ส่วนใหญ่
 แล้วในบริเวณเมืองแรคคูน และได้เฝ้าดูแพทย์ทั้งหลายใช้หนูทดลองจำนวน
 มาก ซึ่งหลายคนเขาเป็นคนช่วยจัดหามาให้ มันสายเกินไปมากที่เขาจะ
 ถอนตัว... และถ้าเขาได้ข้อมูลที่พวกผู้ใหญ่ต้องการ เขาก็อาจจัดสงคราม

ประกวดราคาเล็กๆ เพื่อหาทุนให้กับตัวเองได้ เป็นของขวัญก่อนจากเพื่อ
สมทบทุนให้วัยเกษียณอายุของเขา ไวร์ธัมเบอร์ลลาไม่ใช่วงศ์เดียวที่สนใจ
การวิจัยอาวุธชีวภาพ

แต่ก่อนอื่นต้องเก็บกวาดรถไฟนั่น แล้วก็ที่นี่ เขาคิดขณะเฝ้าดูทหาร
ผู้มีบาดแผลบนศีรษะสะดุดขาเก้าอี้และล้มลงอย่างแรง ศูนย์ฝึกเชื่อมต่อกับ
โรงพยาบาลน้ำ “เอกชน” ทางอุโมงค์ใต้ดิน ทั้งหมดต้องได้รับการเก็บกวาด

สองสามวินาทีผ่านไป และทหารบนจอภาพก็โง่งนลุกขึ้นยืนอีกครั้ง
เดินสำรวจต่ออย่างไร้เหตุผลและไร้จุดหมาย...และตอนนี้ก็ดูเหมือนจะมีล้อม
สำหรับรับประทานอาหารเสียขยับบนไหล่ขวาของเขา เป็นของที่ระลึกละเอียด
น้อยๆ จากการล้มคว่ำไปเมื่อครู่ แน่ใจว่าทหารผู้นั้นไม่สังเกตเห็น เจ้า
โรคร้ายน้อยผู้น่ารักเอ๋ย นี่เป็นภาพเหตุการณ์เดิมๆ ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง
ในห้องทดลองอาร์เคลย์ เวสเกอร์มันใจ ตัดสินจากบทสนทนาทางโทรศัพท์
อันสั้นห้วงไม่กี่สายสุดท้ายที่โทร.มาจากห้องทดลองที่ถูกกักกันนั้น เขาเห็น
ภาพอย่างแจ่มชัดว่าที่-ไวรัสมีประสิทธิภาพจริงๆ เรื่องนั้นต้องได้รับการ
เก็บกวาดเช่นกัน...แต่ต้องหลังจากที่เขาพาหน่วยสตาร์สไปที่นั่นเพื่อการ
ฝึกฝนเล็กๆ น้อยๆ ก่อน

มันคงเป็นการต่อสู้ที่น่าสนใจ หน่วยสตาร์สมีฝีมือ เขาเลือกสมาชิก
ครึ่งหนึ่งของหน่วยด้วยตัวเอง แต่พวกเขาไม่เคยเห็นอะไรเหมือนที่-ไวรัส
มาก่อน ทหารที่กำลังตายบนจอภาพเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด เขารอรู้มจาก
ไวรัสที่ผลิตด้วยวิธีทางพันธุวิศวกรรม และเดินหน้าชมห้องอาหารต่ออย่าง
ไร้ที่สิ้นสุด เชื้อซ้ำและไร้สมองเป็นส่วนใหญ่ เขายังไม่รู้ลึกเจ็บบวดอีกด้วย
และเขาก็จะจุ่มใครหรืออะไรก็ตามที่บังเอิญโผล่มาขวางเส้นทางของเขา
โดยไม่ลังเล ไวรัสมองหาพาหะใหม่ให้แพร่เชื้ออย่างต่อเนื่อง ถึงแม้การรั่วไหล
ครั้งแรกจะถูกสรุปว่าเกิดขึ้นทางอากาศ แต่หลังจากผ่านมานานขนาดนี้ ไวรัส
แพร่กระจายผ่านของเหลวทางร่างกายได้เพียงทางเดียวเท่านั้น คือทางเลือด
หรือไม่กี่การกัด...ถึงอย่างไรทหารผู้นั้นก็เป็นแค่มนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น และ
ที่-ไวรัสก็มีผลกับเนื้อเยื่อมีชีวิตทุกรูปแบบ ยังมีพวกอื่นอีกที่ติดเชื่อ...พวก
สัตว์...มันเป็นความสำเร็จของห้องทดลองและตอนนี้ก็กลายเป็นสัตว์ป่า

ในท้องถิ่น

เอนริโกควรส่งทีมบราโว่ออกไปเพื่อค้นหาנקใต้เขากลุ่มล่าสุดที่หายตัวไปได้แล้ว แต่พวกเขาไม่น่าเจออะไรในจุดที่เขาวางแผนจะค้นหา อีกไม่นานเวสเกอร์จะเริ่มจัดการให้ทีมอัลฟา-บราโว่พักที่คฤหาสน์สเปนเซอร์อัน“รกร้าง” จากนั้นเขาก็จะเก็บกวาดหลักฐานและออกเดินทางบนเส้นทางอันรื่นเริงและมั่งคั่ง ช่างหัวไวท์อัมเบอร์ลลา ช่างหัวชีวิตในฐานะนกสองหัวของเขาที่หยอกล้อกับชีวิตอันไร้ค่าของชายหญิงที่เขาไม่ใส่ใจ

ชายที่กำลังตายบนจอภาพล้มลงอีกครั้ง ยันตัวเองลุกขึ้นยืน และเดินหน้าต่อเยี่ยงทหาร

“ลู่อุป ที่รัก” เวสเกอร์กล่าวและหัวเราะที่ เสียงก้องอยู่ในความมืดอันว่างเปล่า

มีบางอย่างเคลื่อนไหวขยับในพุ่มไม้ บางอย่างที่ใหญ่กว่ากระรอก

รีเบคคาหันขวับไปยังเสียงนั้น เล็งไฟฉายและปืนแกมิลลิเมตรไปยังพุ่มไม้ แสงส่องโดนปลายความเคลื่อนไหว ใบไม้ยังคงสั่น ลำแสงจากไฟฉายของเธอสั่นไหวไปพร้อมกับมัน เธอก้าวเข้าไปใกล้ขึ้น กลืนน้ำลายลงคอที่แห้งผาก นับถอยหลังจากสิบ ไม่ว่ามันจะคืออะไรก็ตาม มันก็ไม่อยู่ตรงนั้นแล้ว

แรคคูน ก็แค่นั้นเอง หรือไม้ก็หมาของใครสักคนที่หลุดออกมา

เธอตุนาฬิกา แน่ใจว่าได้เวลามุ่งหน้ากลับแล้ว แต่เห็นว่าเธออยู่ตามลำพังมาได้เพียงห้านาทีก็เท่านั้น เธอไม่เห็นหรือได้ยินเสียงคนอื่น นับตั้งแต่เดินทางออกมาจากเฮลิคอปเตอร์ ราวกับว่าคนอื่น ๆ หายไปจากพื้นผิวโลก

หรือไม้ก็เป็นเราเองที่หายไป เธอคิดด้วยจิตใจหม่นหมอง พลังลด ปืนพกลงเล็กน้อยและหันไปเช็คตำแหน่งของตัวเอง เธอมุ่งหน้าอย่างคร่ำครวญมาทางทิศตะวันตกเฉียงใต้จากจุดลงจอด เธอเดินหน้าต่ออีกสองสามนาทีจากนั้น...

รีเบคคากะพริบตา ประหลาดใจที่เห็นกำแพงโลหะภายใต้ลำแสงไฟฉาย

ห่างออกไปไม่ถึงสิบเมตร เธอฉายไฟไปทั่วพื้นผิว เห็นหน้าต่าง ประตู่...

“รถไฟ” เธอกระซิบ นิ้วหน้าเล็กน้อย เธอเหมือนจะจำอะไรบางอย่างได้เกี่ยวกับทางรถไฟบนเขา...อัมเบอร์ลลา บริษัทเทเลศัทธรรมมีทางรถไฟส่วนตัวที่แล่นจากลาแธมไปแรคคูนซิตีซีไทมณะ เธอไม่แน่ใจนักเรื่องประวัติความเป็นมา เธอไม่ใช่คนท้องถิ่น แต่เธอค่อนข้างมั่นใจว่าบริษัทนั้นก่อตั้งขึ้นในเมืองแรคคูน สำนักงานใหญ่ของอัมเบอร์ลล้าย้ายไปยุโรปเมื่อนานมาแล้ว แต่พวกเขายังเรียกได้ว่าเป็นเจ้าของเมืองทั้งเมืองอยู่

แล้วทำไมมันถึงมาอยู่บนนี้ล่ะ จอดตายอยู่ในป่าช่วงนี้ของคืน เธอส่องไฟไปมาตามแนวรถไฟ เห็นว่ามีตู้รถสูงห้าตู้ แต่ละตู้สูงสองชั้น คำว่า **อิดลิปติกเอกซ์เพรส** เขียนอยู่ต่ำกว่าหลังคาเล็กน้อยบนตู้รถตรงหน้าเธอ มีไฟติดอยู่สองสามดวง แต่มันก็ทำงานไม่เต็มที่ ฉายแสงอย่างสลัวๆ ผ่านหน้าต่างออกมา...ซึ่งมันแตกอยู่หลายบาน เธอคิดว่าเห็นโครงเงาของคนใกล้ๆ กับหน้าต่างที่แตกบานหนึ่ง แต่มันไม่ขยับเขยื้อน อาจเป็นใครสักคนนอนหลับอยู่ หรือบาดเจ็บ หรือตาย เจ้ารถไฟนี้อาจหยุดเดินเพราะบิลลี โคเอน มาเจอทางรถไฟเข้า

พระเจ้า น่าคิด ตอนนี้อาจอยู่ข้างในกับตัวประกัน เธอควรเรียกกำลังเสริมเป็นที่สุด เธอเริ่มเอื้อมไปยังวิทยุ จากนั้นก็หยุดซังก

หรือรถไฟอาจเสียเมื่อสองสัปดาห์ก่อนและจอดอยู่ตรงนี้มาตั้งแต่นั้น และสิ่งเดียวที่เราจะเจอข้างในก็คือนิคมหนูยักษ์ ทีมจะไม่หัวเราะกันสนุกปากไปเลยหรือไง พวกเขาคงไม่ว่าอะไรหรอก แต่เธอคงต้องอดทนกับการเย้าแหย่เบาๆ เป็นเวลาหลายสัปดาห์...หรืออาจหลายเดือน เพราะเรื่องที่เราเรียกกำลังเสริมมาเพราะรถไฟที่ถูกทิ้งร้างขบวนหนึ่งนี่เท่านั้น

เธอดูนาฬิกาอีกครั้ง เห็นว่าผ่านไปสองนาทีกว่าแล้วนับตั้งแต่เธอดูเวลาค้างสุดท้าย...และรู้สึกได้ว่ามีของเหลวเย็นๆ กระเด็นมาโดนจมูกของเธอ จากนั้นมันก็หยดลงบนแขน และเธอก็ได้ยินเสียงเปาะเปาะเบาๆ เหมือนดนตรีของน้ำอีกนับร้อยหยดที่กระหนบลงไปไม้และผืนดิน จากนั้นเม็ดฝนเป็นพันก็โปรยปรายลงมาเมื่อฟ้าเปิด พายุมาถึงแล้วในที่สุด

ฝนตัดสินใจแทนเธอ เธอจะสำรวจข้างในไวๆ ก่อนมุ่งหน้ากลับ แค้นให้

แน่ใจว่าทุกอย่างเป็นอย่างที่มันควรจะเป็น ถ้าบิลลีไม่อยู่แถวนี้ อย่างน้อยเธอก็รายงานกลับไปได้ว่าในรถไฟไม่มีอะไร และถ้าเขาอยู่...

“แกก็ต้องรับมือกับฉัน” เธอพิมพ์่า เสียงนั้นถูกเสียงพายุที่หนักขึ้นเรื่อยๆ ดังกลบขณะที่เธอเดินเข้าไปยังรถไฟอันเงียบสงัด

๒

บิลลี่นั่งบนพื้น ระหว่างที่นั่งสองแถว กำลังจัดการกุญแจมือด้วย
คลิพหนีบกระดาษที่เขาเจอบนพื้น กุญแจมือข้างหนึ่งหลุดออกไปก่อนหน้านั้น
แล้ว อันที่ข้อมือข้างขวาถูกกระแทกหลุดออกตอนรถจี๊ปพลิกคว่ำ แต่เขา
ต้องถอดอีกข้างออกด้วย เว้นแต่ว่าเขาอยากสวมกำไลมือที่ส่งเสียงกรังกริ่ง
และบอกคนทั้งโลกว่าเขาเป็นอาชญากร

ถอดมันออกแล้วรีบแผ่นไปจากที่นี่ เขาคิด พลางไขตัวล็อกด้วยโลหะ
ชิ้นบาง เขาไม่เมยหน้าขึ้น ไม่จำเป็นต้องย้ำเตือนตัวเองว่าอยู่ที่ไหน เขา
ไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้น อากาศอบอุ่นไปด้วยกลิ่นเลือด มันสดกระเซ็น
ไปทั่ว และถึงแม้ตำรวจไฟที่เขาเจอจะไม่มีศพ เขาก็แน่ใจว่าตู้ขึ้นคงมีศพอยู่เต็ม
มหา ต้องเป็นมหาพวกนั้นแน่...แต่ใครปล่อยพวกมันออกมา

คนเดียวกับที่พวกเขาเห็นในป่าลึนนะ ต้องใช่แน่ คนที่ก้าวมาขวางหน้า
รถจี๊ป ทำให้มันเสียการควบคุมและพลิกคว่ำ บิลลี่กระเด็นออกนอกรถและ
มีแผลฟกช้ำนิดหน่อย โดยส่วนใหญ่แล้วไม่ได้รับบาดเจ็บ สารวัตรทหารทั้งสอง
ที่เป็นผู้คุมเขา ดิกสันและเอลเดอร์ ติดอยู่ในยานพาหนะที่พลิกคว่ำ แต่
พวกเขายังมีชีวิตอยู่ ส่วนมนุษย์ที่ขวางถนนนั้น ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร ก็หายไป
ไปแล้ว

มันเป็นช่วงเวลาหนึ่งหรือสองนาที่อันน่าล่าบากใจ เขายืนอยู่ตรงนั้น

ในความมืดที่ค่อยๆ คืบคลานเข้ามา ได้กลิ่นน้ำมันร้อนๆ และมันเยิ้มที่ลอยอยู่ตรงหน้า ร่างกายเขาปวดร้าวขณะพยายามตัดสินใจว่าจะวิ่งหนีหรือวิทขอลความช่วยเหลือดี เขาไม่อยากจะตาย ไม่สมควรตาย เว้นแต่ว่าความไวใจและความโง่เขลาที่เขามีจะเป็นความผิดมหันต์ที่ทำให้เขาสมควรตายนะ แต่เขาทั้งคู่คุมไปไม่ได้เช่นกัน ชายทั้งสองถูกตรึงอยู่ที่ใต้โลหะบิดเบี้ยวหนักหนึ่งตัน บาดเจ็บและใกล้หมดสติ การที่พวกเขาเลือกใช้เส้นทางรกชัฏที่ไม่ผ่านการปูทางไปยังฐานทัพหมายความว่าอาจเป็นเวลานานกว่าใครจะบังเอิญมาเจอเข้า ใช้ ทั้งคู่กำลังพาเขาไปยังแดนประหาร แต่พวกเขาทำตามคำสั่งนี้ไม่ใช่เรื่องส่วนตัว และทั้งคู่ก็ไม่สมควรตายไปมากกว่าเขา

เขาตัดสินใจเจอกันครึ่งทาง นั่นคือวิทขอลความช่วยเหลือ แล้วค่อยวิ่งป่าราบ...แต่แล้วหมาพวกนั้นก็โผล่ออกมา มันคือสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่ เบียด และทำทางประหลาด มีสามตัวด้วยกัน แล้วเขาก็วิ่งอย่างไม่คิดชีวิต เพราะพวกมันดูผิดปกติเอามากๆ เขาดูออกก่อนที่มันจะจู่โจมดิกลงและฉีกกระชากคอหอยเขาขณะที่ลากเขาออกมาจากใต้รถจี๊ปนั้นด้วยซ้ำ

บิลล์คิดว่าเขาได้ยินเสียงกรีก และลองขยับกุ่มแจมือ ก่อนจะส่งเสียงอย่างไม่พอใจเมื่อสลักโลหะไม่ยอมขยับ ไอ้กุ่มแจมือ เขาโชคดีที่เจอคิลปหนีบกระดาด แต่ก็มีส่วนของเกลื่อนทั่วไปหมด ทั้งกระดาด กระเป่า เลือดคั่ง ข้าวของส่วนตัว...และเลือดที่เปื้อนบนของแทบจะทุกชิ้น เขาอาจเจออะไรที่มีประโยชน์กว่าก็ได้ ถ้าเขาพยายามทำให้หนักกว่านี้ แต่นั่นหมายความว่าเขาจะต้องอยู่บนรถไฟต่อไป และนั่นก็ฟังดูไม่น่าสนุกเท่าไร เท่าที่เขารู้ หมาพวกนั้นอาศัยอยู่ที่นี้ ซ่อนตัวอยู่ที่นี้กับไอ้เวรบ้านั้นที่ชอบเดินตัดหน้ารถที่กำลังแล่น เขาแค่ขึ้นมานบนรถไฟเพื่อหลบหมาพวกนั้น เพื่อรวบรวมสติพยายามคิดว่าจะทำยังไงต่อไป

แต่ปรากฏว่ารถไฟนี่กลับกลายเป็นโรงเชือดฉบับพิเศษไปเสียอย่างนั้น เขาคิดพลางส่ายหน้า หนีเสือปะจระเข้ชัดๆ ไม่ว่าจะเกิดบ้าอะไรขึ้นในป่าข้างนอกนี้ เขาก็ไม่อยากจะมีส่วนร่วม เขาจะถอดกุ่มแจมือ หาวาธูลักขึ้นให้ตัวเอง อาจหยิบกระเป๋าสตางค์สักใบสองใบจากกระเป่าเดินทางทั้งหมดที่มีเลือดสาดกระเซ็นอยู่นั้น ซึ่งเขาแน่ใจว่าเจ้าของกระเป่าพวกนั้นคงพันจุดที่

จะสนใจไปนานแล้ว และเขาก็จะรีบแผ่นกลับสู่ความศิวิไลซ์ จากนั้นก็แคนาดา หรืออาจจะเม็กซิโก เขาไม่เคยขโมยของมาก่อน ไม่เคยคิดจะออกนอกประเทศ แต่ตอนนี้เขาต้องคิดเหมือนอาชญากร ถ้าเขาอยากมีชีวิตรอด

เขาได้ยินเสียงฟ้าร้อง จากนั้นก็เสียงฝนตกดังเปาะเปาะเบาๆ กระทบ หน้าต่างบานที่ไม่แตก เสียงเปาะเปาะนั้นกลายเป็นเสียงฝนตกหนักๆ เหมือน ลมรอยสัก อากาศที่อบอวลไปด้วยกลิ่นเลือดเบาบางลงเมื่อลมกระโชกพัด ผ่านบานกระจกที่แตกเข้ามา เยี่ยมเลย ดูเหมือนเขาจะต้องเดินออกจากป่า ท่ามกลางพายุฝน

“เอาเถอะ” เขาก็พิมพ์ แล้วโยนคลิปหนีบกระดาษอันไร้ประโยชน์ ใส่เบาะเก้าอี้ตรงหน้า สถานการณ์ตอนนี้ฉิบหายจนกูไม่กลับแล้วจริงๆ เขา เดว่ามันคงไม่เลวร้ายไปกว่านี้...

บิลลี่ตัวแข็ง กลืนหายใจ ประตูด้านนอกของรถไฟกำลังเปิดออก เขา ได้ยินเสียงเลื่อนของโลหะ เสียงฝนดังขึ้น จากนั้นก็เบาลงอีกครั้ง ใครบางคน ขึ้นมาบนนี้

เวรละ! ถ้าเกิดเป็นไอ้บ้ากับหมาพวกนั้นละ

หรือถ้าเกิดใครสักคนเจอรถจี๊ปเข้า

เขารู้สึกว่าห้องใส่บีปรัดเป็นปม อาจเป็นไปได้ ใครสักคนจากฐานทัพ อาจตัดสินใจใช้ถนนที่ยังไม่ได้ปูทางในคืนนี้ อาจโทรเข้าไปรายงานต้นสังกัด แล้วตอนพวกเขาเห็นรถที่พลิกคว่ำและรู้ว่าควรจะมีผู้โดยสารคนที่สาม ซึ่งเป็นนักโทษที่กำลังเดินทางไปสู่ลานประหาร

เขาอาจกำลังโดนตามล่าแล้วก็ได้

เขาไม่ขยับเขยื้อน ตัวเกร็งเมื่อได้ยินการเคลื่อนไหวของใครก็ตาม ที่เข้ามาตอนฝนตก ในช่วงสองสามวินาทีนั้น ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วเขาก็ได้ยิน การก้าวเดินอย่างแผ่วเบา หนึ่งก้าว จากนั้นก็อีกก้าว เคลื่อนห่างจากเขาไป ยังด้านหน้าตู้รถ

บิลลี่โน้มตัวไปข้างหน้า ค่อยๆ เก็บป้ายชื่อที่แขวนคออยู่เข้าไปใต้ ปกเสื้ออย่างเบามือเพื่อไม่ให้มันส่งเสียงกรังกรัง เขาขยับตัวอย่างเชื่องช้า แต่ให้พอมองเห็นพื้นขอปีที่หนึ่งที่ติดทางเดินเล็กน้อย ใครบางคนกำลังก้าวผ่าน

ประตูเชื่อมเข้ามา ผอม เตี้ย ผู้หญิง หรืออาจเป็นชายหนุ่ม สวมเสื้อเคฟลาร์ กันกระสุนและชุดทหารสีเขียว เขามองเห็นตัวอักษรสองสามตัวที่ด้านหลังเสื้อคือ เอส ที แล้วยัง เอ แล้วเขาหรือเธอก็หายไป

สตาร์ส พวกนั้นสิ่งที่ออกมาตามหาเขาหรือเปล่า ไม่น่าเป็นไปได้ ไม่น่าเร็วขนาดนี้ รถจี๊ปพลิกคว่ำราวๆ หนึ่งชั่วโมงก่อน และหน่วยสตาร์สก็ไม่เกี่ยวข้องกับการก่อเหตุ พวกเขาเป็นหน่วยงานย่อยของกรมตำรวจ ไม่น่ามีใครเรียกพวกเขา มา มันอาจเกี่ยวกับหมาพวกนั้นที่เขาเจอก็ได้ ซึ่งเห็นได้ชัดว่ามันกลายเป็นตัวดุร้ายอะไรสักอย่าง เพราะปกติแล้วหน่วยสตาร์สรับมือกับเรื่องประหลาดที่ตำรวจท้องถิ่นรับมือไม่ได้หรือไม่ยอมรับมือหรือพวกเขาอาจมาเพื่อตรวจสอบอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นบนรถไฟขบวนนี้

ไม่สำคัญว่าเพราะอะไร ใช่มั้ยล่ะ พวกเขาจะมีปืน และถ้าพวกเขารู้ว่าแกเป็นใคร นี่ก็จะเป็นครั้งสุดท้ายที่แกได้สัมผัสอิสรภาพ ออกไปจากที่นี่ เคียวนี้

เมื่อมีหมาकिनคนวิ่งพล่านไปทั่วป่าเนี่ยนะ ไม่ไปไหนโดยไม่มีอาวุธแน่ ไม่มีทาง ต้องมีหน่วยรักษาความปลอดภัยอะไรสักอย่างบนรถไฟสิ คนในเครื่องแบบรับจ้างที่มีปืน เขาแค่ต้องลองหาดู การทำแบบนั้นคงเสี่ยงเมื่อมีคนจากหน่วยสตาร์สอยู่บนนี้ แต่ถึงอย่างไรก็มีแค่คนเดียว ถ้าเขาจำต้องฆ่าล่ะก็...

บิลลีส่ายหัว เขาเห็นความตายมานานักต่อนักสมัยอยู่กองกำลังพิเศษ ถ้าถึงคราวคับขันจริงๆ ที่นี้และตอนนี้ เขาก็จะสู้ หรือไม่ก็หนี แต่เขาจะไม่ฆ่าใคร ไม่อีกต่อไป อย่างน้อยก็ไม่ฆ่าคนดี

บิลลีคลานลุกขึ้นยืน ก้มต่ำไว้ กุญแจมือห้อยจากข้อมือ เขาจะคันของในตู้รถคันนี้ก่อน จากนั้นค่อยเคลื่อนห่างจากผู้บุกรุกหน่วยสตาร์ส ดูว่าจะเจออะไรบ้าง ไม่มีประโยชน์ที่จะเผชิญหน้าถ้าหลีกเลี่ยงได้ เขาแค่จะ...

ปัง! ปัง! ปัง!

สามนัด จากตู้รถข้างหน้า เงียบ จากนั้นก็อีกสาม นัด...แล้วก็เงียบ ดูเหมือนตู้รถไฟจะไม่ได้ว่างเปล่าทุกตู้ ปมในช่องท้องเขาบีบรัด แต่เขาไม่ปล่อยให้มันทำให้เขาช้าลงขณะหยิบกระเปาะเอกสารใบแรกที่เขาเห็นและเริ่ม

คุยดูด้านใน

ตุ้รถไฟตู้แรกไว้ชีวิต แต่เกิดเรื่องเลวร้ายอย่างมากขึ้นที่นั่น ไม่ต้องสงสัยเลย
รถไฟชนหรือ ไม่ ไม่มีความเสียหายด้านโครงสร้าง...แต่เลือดเยอะ
เหลือเกิน!

รีเบคคาปิดประตูตามหลัง เพื่อกั้นม่านฝนที่ตกหนักขึ้นเรื่อยๆ และ
จ้องมองความอลหม่านรอบตัว นี่เคยเป็นห้องโดยสารที่สวยงาม ทั้งไม้สีเข้ม
และพรมราคาแพง โคมไฟดูเป็นของโบราณ กระดาษบุผนังมีพื้นผิวลึกลับลวด
แต่ตอนนี้มีแต่หนังสือพิมพ์ กระเป๋าเอกสาร เลื่อไค้ด กระเป๋าที่เปิดอ้าและ
ข้าวของที่หกกระจายเต็มพื้น มันดูเหมือนเกิดเหตุรถไฟชนกัน และคราบ
กับหยดเลือดที่เปื้อนอยู่เต็มผนังและที่นั่งของห้องโดยสารก็สนับสนุน
ข้อสมมุติฐานดังกล่าว เว้นแต่ว่าผู้โดยสารหายไปไหนหมด

เธอก้าวลึกเข้าไปในตู้รถไฟ เล็งปืนพกขึ้นลงตามทางเดิน มีไฟสลัวๆ
ติดอยู่สองสามดวง สว่างพอให้มองเห็น แต่เงาที่เกิดขึ้นจากแสงนั้นมืดทึบ
ไม่มีอะไรยับเยียน

พนักเก้าอี้ทางซ้ายมือของเธอเปื้อนเลือด เธอเอื้อมไปแตะรอยเปื้อน
ขนาดใหญ่ จากนั้นก็เช็ดมือบนกางเกงพลางทำหน้าแะ มันเปียก

ไฟติดอยู่ เลือดยังคง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น มันก็เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานนี้
หรือจะเป็นเรือโทบิลลี่ เขาโดนจับข้อหาฆาตกรรม...แต่ก็ไม่น่าเป็นไปได้
เว้นแต่ว่าเขาจะมีแก๊งอยู่ด้วย ความเสียหายกระจายเป็นวงกว้างเกินไป รุนแรง
เกินไป เหมือนภัยธรรมชาติมากกว่าจะเป็นสถานการณ์ตัวประกันสักอย่าง

หรือเหมือนการฆาตกรรมในป่าพวกนั้นมากกว่า

เธอพยักหน้าในใจ สูดหายใจลึก ฆาตกรคงจู่โจมอีกครั้ง ศพที่พบ
ก่อนหน้านี้ถูกฉีกกระชาก แขนขาหลุด และที่เกิดเหตุก็อาจดูเหมือนสภาพ
ในตู้รถไฟที่มีเลือดสาดกระจายนี้ไม่มีผิด เธอควรลงไปได้แล้ว วิทยุถึงหัวหน้า
เรียกคนที่เหลือในทีมมา เธอเริ่มหันกลับไปยังประตู แต่แล้วก็ลิ่งเล

เราน่าจะตรวจสอบให้แน่ใจก่อนว่าในรถไฟไม่มีอะไรแล้ว

ไร้สาระ การอยู่ที่นี่ตามลำพังคงบ้ามาก โง่แล้วก็อันตรายด้วย คง

ไม่มีใครคาดหวังให้เธอตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรมคนเดียว จากข้อสันนิษฐานว่ามีใครถูกฆ่าในนี้จริงๆนะ แต่เท่าที่เธอเข้าใจ เกิดเหตุด้วยกันหรืออะไรสักอย่าง แล้วคนในรถไฟก็ถูกอพยพออกไปหมด

ไม่ นั่นมันเง่า ไม่งั้นคงมีตำรวจอยู่เต็มไปหมดแล้ว ทั้งหน่วยแพทย์ฉุกเฉิน เฮลิคอปเตอร์ นักข่าว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นที่นี่ เราเป็นคนแรกที่มาถึงที่เกิดเหตุ...และการตรวจสอบที่เกิดเหตุก็เป็นสิ่งสำคัญอันดับต้น

เธออดนึกสงสัยไม่ได้ว่าพวกหนุ่มๆจะพูดว่าอะไรเมื่อเห็นว่าเธอจัดการสิ่งต่างๆด้วยตัวเอง อย่างหนึ่งก็คือพวกเขาคงเล็กเรียกเธอว่า "สาวน้อย" เสียที และอย่างน้อยที่สุด สถานะมือใหม่ของเธอคงกลายเป็นอดีตเร็วขึ้น เธอจะสำรวจในนี้ด้วยความรวดเร็ว ไม่ใช่เรื่องใหญ่ และถ้ามีอะไรที่ดูเป็นอันตราย แม้แต่นิดเดียว เธอจะเรียกทีมมาทันที

เธอพยักหน้ากับตัวเอง ใช่แล้ว แค่สำรวจแค่นี้เธอทำได้ ไม่มีปัญหา เธอสูดหายใจลึกหนึ่งเฮือก แล้วเริ่มเดินไปยังด้านหน้าของตู้รถ ก้าวอย่างระมัดระวังผ่านกระเป๋าดูหนังที่กระจัดกระจาย เมื่อไปถึงประตูเชื่อม เธอก็เตรียมตัวให้พร้อมและก้าวผ่านไปอย่างรวดเร็ว เปิดประตูบานที่สองออกก่อนที่จะสูญเสียความกล้า

โอ ไม่

ตู้แรกว้ายแล้ว แต่ตู้นี้เลวร้ายกว่า เธอมองเห็นคนอยู่ สาม...ห้าคนจากจุดที่ยืนอยู่ และก็เห็นได้ชัดว่าพวกเขาตายหมดแล้ว ใบหน้าถูกทำร้ายโดยกรงเล็บที่ระบุนี่มาไม่ได้ ศพชุ่มโชกด้วยของเหลวสีเข้ม มีศพสองสามศพทรุดตัวอยู่บนที่นั่ง ราวกับพวกเขาถูกฆ่าอย่างโหดร้ายในขณะที่กำลังนั่งอยู่ กลิ่นของความตายนั่นชัดเจน เหมือนทองแดงกับอุจจาระ เหมือนผลไม้เน่าในวันอากาศร้อน

ประตูปิดตามหลังเธอโดยอัตโนมัติแล้วเธอก็สะดุ้ง หัวใจเต้นเร็ว รู้ตัวอยู่ร่างๆเธอทำอะไรเกินตัว เธอต้องขอความช่วยเหลือ แต่แล้วเธอก็ได้ยินเสียงกระซิบ และตระหนักว่าเธอไม่ได้อยู่ตามลำพัง

เธอเล็งอาวุธไปยังทางเดินอันว่างเปล่าเบื้องหน้า ไม่นั่นใจว่ามันดังมาจากไหน หัวใจเธอเต้นเร็วขึ้นเป็นสองเท่า

“ระบุตัวเอง!” เธอกล่าว น้ำเสียงหนักแน่นและวางอำนาจกว่าที่เธอคาดหวัง เสียงกระซิบดังต่อ มันบีบเค้นและห่างไกล เปรออย่างประหลาดในรถที่เสียงกริบมากพออยู่แล้ว เสียงนั้นเหมือนเสียงฆาตกรที่เธอจินตนาการเอาไว้ มันกำลังนั่งกระซิบกับตัวเองหลังจากก่อเหตุฆาตกรรมอย่างไม่ยั้งมือ เธอกำลังจะพูดประโยคนั้นซ้ำตอนที่มองเห็นแหล่งที่มาของเสียงกระซิบซึ่งดังมาจากพื้นตรงจุดครึ่งทางของทางเดิน มันเป็นวิทยุทรานซิสเตอร์ขนาดเล็ก ดูเหมือนจะปรับไปยังสถานีข่าวช่วงเช้า เธอเดินไปหามัน มีนงจากระลอกแห่งความโล่งอกที่แล่นไปทั่วร่างในฉับพลัน สุดท้ายแล้วเธอก็อยู่ตามลำพัง

เธอหยุดตรงหน้าวิทยุ ลดป็นกึ่งอัตโนมัติลง มีศพออยู่บนที่นั่งติดหน้าต่างทางซ้ายมือของเธอ และหลังจากเหลือบมองผ่านๆ แล้ว เธอก็เสียงที่จะจ้องดูตรงๆ อีก คอของชายผู้นั้นถูกปาด และตาของเขาก็กลอกกลับเข้าไปในกะโหลก ใบหน้าซีดเผือดและเสื้อผ้าที่ขาดวิ่นมันวาวจากของเหลวหนืดข้น ทำให้เขาดูเหมือนผีดิบจากภาพยนตร์เขย่าขวัญห่วยๆ

เธอก็มองหิบบิทยุขึ้นมา ยิ้มเยาะตัวเองทั้งที่ความกลัวยังคงแล่นไปทั่วร่าง “ฆาตกรสติแตก” ของเธอคือผู้หญิงที่อ่านรายงานข่าว สัญญาณไม่ดีนัก วิทยุเครื่องเล็กจ๋มมีเสียงคลื่นซ่าๆ ดังแทรกในทุกประโยคเว้นประโยค

เอาละ เธอเง่าไปเอง ไม่ว่าจะอย่างไร ก็ได้เวลาเรียกเอนริโกแล้ว และรีบศอกก็ห่มนตัว คิดว่าสัญญาณน่าจะดีกว่าถ้าเธอกลับออกไปข้างนอก ความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นบริเวณที่นั่งติดหน้าต่างในตอนนั้นเชื่องช้าและเล็กน้อยมากจนในช่วงขณะนั้นเธอคิดว่าสิ่งที่เธอเห็นเป็นเพียงสายฝน แล้วสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่นั้นก็ตรงๆ เป็นเสียงทุ้มต่ำแห่งความทุกข์ทรมาน และเธอก็เข้าใจทันทีว่ามันไม่ใช่ฝนแม่แต่ชนิดเดียว

ศพลุกจากที่นั่งและกำลังเคลื่อนไหวมาทางเธอ ศีรษะผิดรูปของเขาค่อยไปด้านหลังและด้านข้าง เผยให้เห็นเนื้อตรงคอหอยที่ถูกขย่ำอย่างโหดร้าย และเสียงครางก็ทุ้มต่ำขึ้นเรื่อยๆ โหยหาขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเขาเหยียดแขนออกตรงหน้า มีเลือดและเมือกหยดลงมาจากใบหน้าที่ถูกทำลายของเขา

เธอที่วิทยุและก้าวถอยออกมาอย่างทุลักทุเล หวาดผวา เธอเข้าใจผิด

เขายังไม่ตาย แต่เห็นได้ชัดว่าคลุ้มคลั่งเพราะความเจ็บปวด เธอต้องช่วยเขามีของไม่มากในชุดอุปกรณ์แพทย์ แต่ก็มีมอร์ฟีน ต้องให้เขาอนลง โอพระเจ้า เกิดอะไรขึ้นที่นี่...

ชายผู้นั้นเดินลากเท้าใกล้เข้ามา เอ้อมหาเธอ ดวงตาเต็มเบ้าตากลายเป็นสีขาว น้ำลายสีดำไหลยืดจากปากที่ฉีกขาด และแม้เธอจะรู้ว่าหน้าที่ของเธอคืออะไร รู้ว่าเธอต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อบรรเทาความทุกข์ทรมานของเขา แต่เธอก็ก้าวถอยออกมาอีกก้าวโดยอัตโนมัติ หน้าที่ก็เป็นเรื่องหนึ่ง สัญชาติญาณกำลังบอกให้เธอวิ่ง หนีหนีไป มันบอกเธอว่าเธอตั้งใจจะทำร้ายเธอ

เธอหมุนตัว ไม่แน่ใจว่าควรทำยังไงดี มีคนอื่นสองคนยืนอยู่ในทางเดินด้านหลังเธอ ทั้งคู่มีใบหน้าเฉยชาและถูกทำลายเหมือนชายตาขาว และกำลังเคลื่อนตัวมาทางเธอด้วยท่าทางโง่งมแต่ไม่หยุดยั้งเหมือนสัตว์ประหลาดในภาพยนตร์เขย่าขวัญ ชายตรงหน้าเธอสวมเครื่องแบบ เขาเป็นพนักงานรถไฟอะไรสักอย่าง ใบหน้าผอมเกร็งเหมือนกะโหลกและขีดเผือด คนที่อยู่ด้านหลังเขาคือชายผู้ซึ่งใบหน้าถูกฉีกกระชากออก เผยให้เห็นฟันมากเกินไปที่ฝังขาของปาก

รีเบคกาส่ายหน้าพลางยกอาวุธขึ้น โรคภัยบางอย่าง สารเคมีรั่วไหลหรืออะไรสักอย่าง พวกเขาป่วย พวกเขาต้องป่วยแน่...เว้นแต่ว่าเธอรู้ดีกว่านั้น แม้แต่ขณะที่ชายทั้งสามเคลื่อนเข้ามาใกล้ ยกนิ้วอันขีดเผือดมีแต่กระดูกและร่องครางด้วยความหิวโหยก็ตาม พวกเขาอาจป่วย จริงๆก็ได้ แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็กำลังจะจู่โจมเธอ เธอแน่ใจพอๆกับที่รู้จักชื่อตัวเอง

ยิงสิ! เอาเลย!

“หยุด!” เธอตะโกน พลังหันกลับไปหาชายตาขาว เขาเข้ามาใกล้ขึ้นแล้ว ใกล้เกินไป และถ้าเขารู้ตัวว่าเธอกำลังเล็งปืนพกใส่เขา เขาก็ไม่แสดงท่าทีใดๆ “ฉันยังจริงๆนะ!”

“อ๊าาห้” สัตว์ประหลาดเปล่งเสียงแหบห้าว เอ้อมจับเธอพลางยิงฟันสีเข้ม แล้วรีเบคกาก็ยิง

สองนัด สามนัด กระสุนฝังเข้าไปในเนื้อที่เปลี่ยนสี สองนัดแรกโดน

หน้าอกเขา นัดที่สามจะเป็นรูเห็นตาขวเล็กน้อย สัตว์ประหลาดเปล่งเสียง ร้องแหลมอย่างไร้สติเมื่อเธอยืนนัดที่สาม เป็นเสียงแห่งความไม่พอใจ มากกว่าความเจ็บปวด แล้วมันก็ล้มลงกับพื้น

เธอหันกลับไปอีกครั้ง ภาวนาให้เสียงกระสุนปืนหยุดสองคนนั้น แต่กลับเห็นว่าพวกเขาแทบจะถึงตัวเธอแล้ว ดวงตาทั้งคู่เคลือบเงา เสียงกราง กระหึ้นกระหือรือ กระสุนนัดแรกยิงโดนชายในเครื่องแบบที่ค่อหอย และ ขณะที่เขาเซถอยหลัง เธอก็เล็งขาศายคนที่สอง เราทำให้เขาบาดเจ็บก็พอ ให้เขาล้มลง...

ชายในเครื่องแบบเริ่มเดินมาข้างหน้าอีกครั้ง เลือดทะลักออกจากคอ “พระเจ้า” เธอเอ่ย เสียงเล็กแหลมด้วยความตกตะลึง แต่พวกเขา ยังคงเดินเข้ามา เธอไม่มีเวลาสงสัย ไม่มีเวลาคิด เธอเล็งปืนและยิงอีก สองสามนัด ทั้งหมดเล็งที่ศีรษะ กระสุนทำให้เลือดและเนื้อหนังกระจุย ฉีกขาด และชายทั้งสองก็ล้มลง

เกิดความเงียบขึ้นอย่างฉับพลันและทุกอย่างก็นิ่งไม่ไหวติง แววดตา เบิกกว้างของรีเบคกามองสำรวจตู้รถ ร่างกายเต้นตุบเป็นจังหวะเพราะอะดรีนาลิน เธอเห็น “ศพ” อีกสองศพ สามศพ แต่ไม่มีศพไหนขยับเขยื้อน

เมื่อก็เพิ่งเกิดอะไรขึ้นกันแน่ นี่กว่าพวกเขาตายแล้วเสียอีก

พวกเขาตายแล้ว พวกเขาเป็นผีดิบ

ไม่ ไม่มีอะไรแบบนั้น รีเบคกาดูให้แน่ใจว่ามีกระสุนอีกนัดในรังเพลิง เธอทำแบบนั้นโดยอัตโนมัติขณะที่พยายามทำความเข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้นอย่าง ยากลำบาก พวกเขาไม่ใช่ผีดิบ ไม่เหมือนในภาพยนตร์ ถ้าพวกเขาตายแล้ว จริงๆ กระสุนคงไม่ทำให้พวกเขาเลือดออก เลือดไม่สูบฉีดถ้าหัวใจไม่เต้น

แต่พวกเขาแน่นิ่งหลังจากโดนยิงที่หัวเท่านั้น จริงด้วย แต่เธอยังอาจ หมายความว่าเขาคือโรคร้ายบางอย่าง อาจเป็นโรคอะไรก็ตามที่หยุดการทำงานของหน่วยในสมองที่รับความรู้สึกเจ็บ...

การฆาตกรรมในป่านั้น รีเบคกาารู้สึกว่าตาเธอเบิกกว้างยิ่งกว่าเดิม ขณะ ประติดปะต่อเรื่องราวเข้าด้วยกัน ถ้ามีสารเคมีรั่วไหลหรือโรคอะไรสักอย่าง จริงๆ มันก็อาจส่งผลกระทบต่อคนจำนวนเท่าไรก็ได้ในป่านี้ ทำให้พวกเขา

จุใจคนอื่น ยังมีรายงานเมื่อไม่นานมานี้เกี่ยวกับสุนัขจรจัดบ้าคลั่งอีกด้วย เป็นไปได้หรือเปล่าว่าโรคนั้นติดต่อข้ามสายพันธุ์ เหยื่อบางรายถูกกินไปบางส่วน มีรอยกัดที่เกิดจากกรามของทั้งมนุษย์ และสัตว์บนศพอ่างน้อยสองศพ

เธอได้ยินเสียงที่เกิดจากความเคลื่อนไหวเบาๆ และหยุดหายใจ บริเวณประตูด้านหลังที่เธอเดินเข้ามา ศพที่นั้งอยู่ดูเหมือนจะพับต่ำลงบนที่นั่ง เธอเฝ้าดูมันอยู่นานเหมือนชั่วโมงวัน แต่มันไม่ขยับเขยื้อนอีก เสียงเดียวที่ดังคือเสียงฝนด้านนอก นี่คือนอกศพ หรือเหยื่อของเหตุการณ์น่าสลดใจบางอย่างกันแน่ เธอไม่ยักหาคำตอบ

รีเบคกาทอยหลัง ก้าวข้ามชายผู้มีตาสีเขียวซึ่งตายไปแล้วแน่นอน เธอตัดสินใจว่าจะลองประตูด้านหน้าตู้รถ เธอต้องลงจากรถไฟ บอกคนอื่นว่าเธอเจออะไร หัวเธอหมุนตัวด้วยความคิดว่าต้องทำอะไรต่อ ต้องเตือนชุมชน ต้องมีการจัดเซตกักกัน โดยทันที รัฐบาลกลางควรเข้ามาเกี่ยวข้อง ซีดีซี^b หรือยูแซมริดี^c หรืออาจเป็นอีพีเอ^d หน่วยงานที่มีอำนาจในการปิดกันทุกอย่าง หาคำตอบว่าเกิดอะไรขึ้น มันคงเป็นภาระหน้าที่อันใหญ่หลวง แต่เธอมีส่วนช่วยได้จริงๆ เธอต้องสร้างความ...

ศพที่ท้ายตู้รถขยับอีกครั้ง คอพับลงมาบนหน้าอก และความคิดทั้งหมดเกี่ยวกับการช่วยเหลือเมืองแรกคุณก็หนีหายไปจากสมองที่กำลังตกตะลึงของเธอ รีเบคกาหมุนตัวและวิ่งไปยังประตูเชื่อม คลื่นเหียนเพราะความกลัว สิ่งที่คุณต้องการในตอนนี่คือการออกไปจากที่นี่เท่านั้น

บิลลีใช้เวลาไม่นานในการหาอาวุธ และปรากฏว่าเขาคุ้นเคยกับปืนพกเอ็มพีแบบมาตรฐานที่เจอในกระเป๋าสะพายซึ่งซุกอยู่ที่ใต้ที่นั่งเป็นอย่างดี มันเป็นปืนแบบเดียวกับที่ผู้คุมของเขาพก มีซองกระสุนสำรองกับกระสุนพาราเบลลัม

^b Centers for Disease Control and Prevention (CDC)

^c United States Army Medical Research Institute of Infectious Diseases (USAMRID)

^d Environmental Protection Agency (EPA)

ขนาด ๙ x ๑๙ มม. อีกครึ่งกล่องด้วย แถมยังมีไฟแช็กแบบฝาติด ซึ่งเป็นอุปกรณ์มีประโยชน์อีกชิ้นที่ควรพกติดตัวไว้ เพราะเราไม่มีทางรู้เลยว่าอาจจำเป็นต้องใช้ไฟตอนไหน

เขาชี้กระสุน เหน็บซองกระสุนไว้ที่เข็มขัดและยึดกระสุนสำรองใส่กระเป๋าก้น นึกหวังว่าเขาสวมชุดทหารอยู่แทนที่จะเป็นชุดพลเรือน ทางเกงยีนไม่เหมาะในการใช้ชนข้างของไปไหนมาไหนเท่าไร เขาเริ่มมองหาเสื้อแจ็กเก็ตแล้วก็เปลี่ยนใจ ถึงฝนจะตก อากาศคืนนี้ก็อบอุ่น และการลากสังขารไปไหนมาไหนในทางเกงยีนเปียกโชกก็น่าจะแย่พออยู่แล้ว คงต้องใช้กระเป๋ากางเกงขนาดเล็กนี้แก้ขัดไปก่อน

เขายืนอยู่ตรงประตูที่นำกลับเข้าป่า ในมือถืออาวุธ บอกตัวเองว่าต้องไปได้แล้ว แต่เขาก็ยังไม่ไปไหน บิลลีไม่ได้ยินเสียงอะไรจากเด็กสตาร์สนั้นอีกนับตั้งแต่ได้ยินเสียงยิงปืนเจ็ดนัด แต่เพิ่งผ่านไปแค่สองสามนาทีเท่านั้น ถ้าเด็กนั้นกำลังลำบาก ก็ยังไม่สายที่เขาจะก้าวเข้าไปและ...

จะบ้าหรือไง สมองตะโกนใส่เขา ไป! วิ่งสิ ไอ้โง่!

ใช่ แนนอน เขาต้องไป แต่เขาก็กำจัดเสียงกังวานของกระสุนปืนเหล่านั้นออกจากหัวไม่ได้ และเขาก็เป็นคนตีมานานเกินกว่าจะหันหลังให้พวกเดียวกัน ถ้าพวกเขาต้องการความช่วยเหลือ อีกอย่าง ถ้าเด็กนั้นตายแล้ว จริงๆ เขาก็จะมีอาวุธอีกกระบอ

“ใช่ เอาอย่างนั้นแหละ” เขาพิมพ์ รู้ดีเป็นอย่างยิ่งว่ากำลังหาเหตุผลแบบเดียวกับที่อาชญากรคิดเพื่อสนับสนุนการตัดสินใจของตัวเอง ช่วยไม่ได้ เขาต้องไปดูให้เห็น

บิลลีหันหนีจากประตู จากอิสราภาพ เคลื่อนไปด้านหน้าตู้รถแทนพร้อมเสียงครางในใจ เขาก้าวผ่านประตูบานแรก ลังเลชั่วอึดใจในทางเชื่อมก่อนจะกุ่มมือจับที่เปิดไปยังประตูบานที่สอง เข้าไปในตู้รถถัดไป เสียงที่ดังอยู่ตอนนี้คือเสียงฝนที่ตกอยู่ด้านนอกเท่านั้น ซึ่งมันกำลังก่อตัวเป็นพายุเข้าจริงๆ แล้ว เขาเลื่อนประตูบานที่สองเปิดออกอย่างเงิบเขียบที่สุดเท่าที่จะทำได้และก้าวผ่านเข้าไปในตู้รถไฟ

กลิ่นที่ไม่มีทางเป็นอย่างอื่นไปได้ปะทะจมูกเขาเป็นอย่างแรก กราม

เขาขบแน่นขณะมองสำรวจตู้รถและนับศีรษะของศพ มีสามศพในทางเดิน สองศพข้างหน้าทางขวามือ และหนึ่งศพทางซ้ายมือเขาพอดี ทรวดตัวอยู่บนที่นั่ง ทั้งหมดตายแล้ว

ชายที่ขวางถนนนั้นหรือ...

บิลลี่นิ้วหน้า ตระหนักว่าศพที่อยู่รอบตัวเขาศพไหนก็ได้อาจเป็นศพของไอ้บ้าที่ก้าวมาขวางรถจี๊ป ทำให้รถพลิกคว่ำ เขาเห็นหมอนั้นแค่แวบเดียว แต่จำได้ว่าตอนนั้นคิดว่าเขาดูป่วย อาจเป็นหนึ่งในคนเหล่านี้ แต่ไม่หรอกรพวกเขาตายมาหลายวันแล้ว

แล้วเด็กนั้นยังอะไรละ

บิลลี่เคลื่อนเข้าไปหาศพที่อยู่ใกล้ที่สุดมากขึ้น ย่อตัวลงข้างๆศพนั้นสำรวจบาดแผลด้วยตาที่ผ่านการฝึกฝนพลางหายใจห้วงสั้นๆ ทางปาก หมอนี่ตายมาสักพักแล้ว ส่วนหนึ่งของแก้มขวาหายไป ทำให้เขาดูเหมือนกำลังฉีกยิ้มกว้างให้บิลลี่ และขอบของเนื้อเยื่อที่ฉีกขาดก็เน่าเปื่อย เป็นสีดำจากการเสื่อมสลาย แต่ถึงอย่างนั้นก็มีกระดูกสองรูบนหน้าผาก และแองเง่เลือดที่ยังสดมากของอยู่รอบศีรษะกับร่างกายที่อ่อนบวมเหมือนงาลีแดง บิลลี่แตะแองเง่เลือดด้วยสันมือ ชมวดคิ้วหนักกว่าเดิม มันอุ่น ส่วนศพที่อยู่ใกล้ที่สุดศพถัดไปคือพนักงานรถไฟ สภาพศพดูคล้ายกันมาก เว้นแต่ว่าเขามีแผลจากการถูกยิงครั้งหนึ่งที่คอหอย

บิลลี่ไม่ใช่ไอน์สไตน์ แต่เขาก็ไม่ได้ไร้ความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผลเช่นกัน เลือดที่หลังออกมาสดๆ มีความหมายได้เพียงอย่างเดียวคือคนเหล่านี้ ดูเหมือนตายแล้วเท่านั้น และความจริงที่ว่าตอนนี้พวกเขา มีรูบนร่างเต็มไปหมดบ่งบอกว่าพวกเขาพยายามจู่โจมสมาชิกหน่วยสตาร์สผู้โดดเดี่ยว

ซึ่งหมายความว่าเราควรระวังตัวสุดๆ เขาคิดพลางลุกขึ้นยืน เขาหันกลับไปมองศพบนที่นั่งซึ่งตอนนี้อยู่ด้านหลังเขา ตาหริ่ลง ชายคนนั้นขยับหรือแสวงหอกตากันแน่ ไม่ว่าจะอย่างไร เขาก็จะไปอยู่ที่อื่นในไม่ช้า

เขารีบเดินไปตามทางเดิน ก้าวข้ามศพ พยายามจับตาดูพวกเขาทุกคนพร้อมๆ กันและสบตาเขาจำเป็นต้องหาตัวเด็กสตาร์สนั้นให้เจอ ถ้าเพียงแต่

เขาไม่มีสามัญสำนึกถึงเงาที่ เขาคงผ่านไปไกลแล้ว

เขาพลุดผ่านประตูสองบาน อารุพร้อมมิงขณะที่เขาไปในตู้รถถัดไป มันไม่ใช่ตู้รถโดยสาร ไม่ได้รับการตกแต่งอย่างสวยงามเช่นนั้น จากทางเข้า เขามองเห็นเพียงทางเดินสั้นๆ ที่หักเลี้ยวทางเบื้องหน้าและประตูที่เปิดอยู่ สองบานทางขวามือ ฝั่งตรงข้ามมีหน้าต่างสองสามบาน เขาคิดจะเช็กทุกห้อง รู้ว่านั่นจะเป็นการตัดสินใจที่ฉลาดที่สุด การเดินต่อไปโดยหันหลังให้บริเวณที่ยังไม่ผ่านการตรวจสอบเป็นการตัดสินใจที่ย่ำแย่ แต่เขาเริ่มคิดว่าช่างสามัญสำนึกปะไร เขาไม่อยากจะตรวจสอบรถไฟทั้งขบวนเพื่อให้แน่ใจ เขาแค่อยากเห็นว่าเด็กนั้นปลอดภัยดีแล้วก็จะเดินออกไปจากที่นี่

แล้วถ้าเด็กนั้นไม่ปลอดภัยให้เห็นในอีกสองสามนาทีข้างหน้า เราก็คจะลงจากรถไฟอยู่ดี แผนนี้เหี้ยชะมัด

“เหี้ย” ไม่ใช่คำที่เหมาะสม มันไม่สามารถบรรยายความหวาดกลัวเล็กๆ ที่เขาเริ่มรู้สึกในช่องท้องได้ด้วยซ้ำ แต่เขาเคยเห็นความกลัวทำลายคนที่แข็งแกร่งที่สุดมาแล้ว และรู้ดีเกินกว่าจะจมปลักอยู่กับความคิดเรื่องสัตว์ประหลาดและความมืด หัวเราะและคิดเสียว่ามันเป็นฝันร้ายยังดีกว่าแล้วเดินหน้าต่อ

เขาขยับไปตามทางเดิน เคลื่อนไหวอย่างเงิบเขียบ ไกลไปตามผนังเมื่อทางเดินหักขวาแล้วทอดยาวต่อไปและผ่านประตูที่เปิดอยู่ ตรงนั้นมีกล่องกระดาษแข็งทะลักออกมาขวางทาง นี่อาจเป็นห้องเก็บของ อย่างน้อยก็ไม่มีศพ แต่ก็ยังได้กลิ่นเน่าเหม็นอบอวลอยู่ในอากาศ หน้าต่างแตกสองสามบานที่เขาเดินผ่านสะท้อนเงาจางๆ ของตัวเขาเอง มีเพียงความมืดดำและสายฝนที่ด้านนอก เขาสังเกตเห็นด้วยความท้อใจว่ากระจกบางส่วนของบานหน้าต่างแตกเป็นชิ้นๆ อยู่ด้านในตู้รถ กระจายอยู่ทั่วพื้นไม้สีเข้มซึ่งบ่งบอกว่าใครบางคนพยายามเข้ามา ไม่ใช่ออกไป นำชนลุกสันดี

ดูเหมือนว่าทางเดินจะหักซ้ายอีกครั้งที่เบื้องหน้า หลังจากผ่านประตูที่เปิดอยู่อีกบานซึ่งติดป้ายเอาไว้ว่า **ห้องควบคุม** เขาต้องใกล้ถึงขบวนหน้าๆ ของรถไฟแล้วตอนนี้...

และนอกจากเงาตนเอง เขาก็เห็นเงาจางๆ ของที่สองตรงเบื้องหน้า มัน

สะท้อนอยู่บนหน้าต่างต่าง ตรงทางเดินที่หัวมุมพอดี เขาหยุดเดิน ยืนนิ่งไม่ไหวติง ฝ้าดูร่างนั้นย่อลง หลังของเขาหรือเธอหันให้ทางเดิน ไม่ตระหนักถึงภัยคุกคามใดๆ จากด้านหลัง ถ้านั่นเป็นคนของหน่วยสตาร์สจริงๆ เขาหรือเธอก็ต้องฝึกเพิ่ม

บิลลีเดินสองสามก้าวสุดท้ายและยกอาวุธขึ้นขณะเคลื่อนไปอยู่หลังร่างที่ย่อตัวลง เขารู้ว่าเขาควรหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า เห็นได้ชัดว่าเด็กนั้นยังหายใจและดูสบายดี และเขาก็ต้องไปที่อื่น แต่เขายังอยากรู้อีกด้วยว่าเกิดอะไรขึ้น และนี่ก็อาจเป็นโอกาสเดียวที่เขาจะได้ข้อมูล

สมาชิกหน่วยสตาร์สหันมา เห็นบิลลี และค่อยๆ ยืนขึ้นอย่างเชื่องช้า ประจันหน้าเขา

“เด็ก” ไม่ห่างไกลความจริงมากนัก เขาคิดพลางจ้องมองไปยังดวงตาบริสุทธิ์ที่เบิกกว้างของเด็กวัยรุ่น เด็กสาวนี่นา พระเจ้า ทุกวันนี้พวกเขาจ้างเด็กจบใหม่จากโรงเรียนมัธยมปลายแล้วหรือไง เธอตัวเล็ก เตี้ยกว่าเขาอย่างน้อยครึ่งฟุต แล้วก็สวย เธอมีผมสีน้ำตาลแดง รูปร่างผอมบาง แต่โครงสร้างแข็งแรงมีกล้ามเนื้อ เครื่องหน้าบอบบางและสมมาตร เขาคงประหลาดใจถ้าเธอหนักเกินร้อยปอนด์

เธอย่อตัวลงตรงหน้าชายที่ตายแล้ว ร่างที่ถูกทำร้ายอย่างป่าเถื่อน ทรวดอยู่ตรงมุมติดกับทางออกของตู้รถ และถ้าเธอประหลาดใจที่เห็นเขา เธอก็ซอมนักมาก

“บิลลี” เธอเอ่ย น้ำเสียงอ่อนโยนเยาว์ กระจางชัดและไพเราะ คำพูดของเธอทำให้เขากัดฟัน “เรือโทโคเอน”

ให้ตายสิ สุดท้ายก็มีคนเจอร์ถึ้จบกันได้

เขายังคงยกปืนอยู่ เล็งตรงไปที่ตาขวาของเธอ รักษาท่าที่สงบนิ่ง “แล้วไง ดูเหมือนเธอจะรู้จักฉัน จินตนาการถึงฉันหรือไง”

“คุณเป็นนักโทษที่ถูกส่งตัวมาประหารชีวิต” เธอก้าว น้ำเสียงแข็งกร้าวขึ้น “คุณมากับพวกทหารข้างนอกนั่น”

เธอคิดว่าเราเป็นคนทำ ว่าเราฆ่าพวกเขา เขาคิด มันเขียนอยู่บนใบหน้าที่เหมือนภูตจิวของเธอ เขาตระหนักในตอนนั้นว่าเธออาจไม่รู้เลยว่า

เกิดอะไรขึ้น เพราะเธอไม่เชื่อมโยงเรื่องศพเดินได้กับสิ่งที่เกิดขึ้นกับรถจี๊ป และเขาก็ไม่เห็นเหตุผลที่จะไขความกระจ่างให้กับเธอ เธอพยายามแสดงออกว่าแกร่ง แต่เขาดูออกว่าเขาทำให้เธอประหม่า เขาอาจใช้เรื่องนั้นหาทางออกจากเรื่องนี้

“อ้อฮี้ เข้าใจละ” เขากล่าว “เธออยู่หน่วยสตาร์ส อิม อย่าถือสาเลยนะ ที่รัก แต่ดูเหมือนพวกของเธอจะไม่อยากให้ฉันอยู่ในโลกนี้แล้ว ฉันเลยเกรงว่าเวลาคุยศัพท์เพหะเล็กๆ น้อยๆ ของเราคงหมดแล้ว”

เขาลดปืนลง จากนั้นก็หันและเดินจากไป ปล่อยให้ตัวเดินสบายๆ ไม่รีบร้อน ราวกับไม่กังวลแม้แต่น้อยที่เธออยู่ตรงนั้น เขาเชื่อว่าความไร้ประสบการณ์อย่างเห็นได้ชัดและความกลัวที่เธอรู้สึกต่อเขาจะทำให้เธอไม่ลงมือ มันเป็นความเสี่ยงที่ผ่านการคิดคำนวณแล้ว แต่เขาคิดว่ามันน่าจะได้ผล

เขาเห็นอาวุธที่เข็มขัดตรงบันเอวและเดินกลับไปตามทางเดินได้ครึ่งทางตอนที่เขาได้ยินเสียงเธอวิ่งเหยาะๆ ตามมา เวร เวรละ

“รอเดี๋ยว! คุณถูกจับแล้ว!” เธอกล่าวอย่างหนักแน่น

เขาหันไปประจันหน้าเธอ และเห็นว่าเธอไม่ได้ชักอาวุธออกมาด้วยซ้ำ เธอพยายามสุดความสามารถที่จะดูโหดเหี้ยม แต่ก็ไม่สำเร็จ

ถ้าสถานการณ์จริงจังน้อยกว่านี้ ประหลาดน้อยกว่านี้ เขาคงจะยิ้มออกมาแล้ว

“ไม่ละ ขอขอบคุณ สุดสวย ฉันใส่กุญแจมืออยู่แล้ว” เขากล่าวพลางยกมือซ้ายขึ้นและเขย่ากุญแจมือที่ห้อยอยู่ เขาหันตัวและเริ่มเดินจากไปอีกครั้ง

“ฉันยังได้นะ รุ้ม้ย!” เธอร้องตามหลังเขา แต่ตอนนี้มีแวงแห่งความสิ้นหวังในน้ำเสียงเธอ เขายังคงเดินต่อ เธอไม่ตามมา และสองสามอึดใจให้หลัง เขาก็เดินผ่านประตูเชื่อมบานแรกกลับไป

เขาเปิดประตูไปสู่ตู้รถที่มีผู้โดยสารเสียชีวิต ฉีกยิ้มออกมาอย่างสิ้นๆ โลงอก ตัวใครตัวมันแบบนี้ดีกว่า และเท่าที่...

แล้วเขาก็เห็นชายที่ตายไปแล้วซึ่งทรุดตัวอยู่บนที่นั่งด้านหลังตู้รถไฟ ยืนอยู่ในตอนนี้ ร่างของเขาโยกไปมา ตาที่เหลื่ออยู่ข้างหนึ่งจับจ้องตำแหน่ง

ของบิลพร้อมตารางออกมาด้วยความหิวโหย สิ่งมีชีวิตนั้นเดินลากขามาข้างหน้า
นิ้วที่ขาตัวนี้ยื่นออกมาพร้อมกับกำลังคลำทางมายังจุดที่บิลลึ้นอยู่